AGATHA CHRISTIE

CURSA DE ŞOARECI

(O piesa de teatru în doua acte)

I.

Ninge neîntrerupt de câteva zile. Conacul Monkswell este la această oră a înserării acoperit de zăpadă, o linişte veche, ca şi el, îl învăluie; pădurea din jur pecetluieşte şi ea liniştea adâncă, în care parcă se aude căderea necontenită a fulgilor.

Conacul nu arată atât a relicvă istorică, cât, mai ales, a cămin familial, în deplinul înțeles al cuvântului: o casă unde s-au succedat generații dispunând de venituri din ce în ce mai modeste.

Intrând în hol totul ne vorbeşte despre modestia vetustă a acestui loc, devenit Casă de oaspeți, Pensiune, cu firma ruginită, acoperită acum de zăpadă, căci holul e mobilat ca o cameră de primire sau, dacă vreți, salonul unui hotel. Mobilă bună, bătrânească, de stejar: o masă pe care se pot servi gustări aşezată în fața ferestrei, un cufăr-banchetă, un taburet vechi în arcada dinspre etaj. Perdelele şi husele de pe sofa, de pe fotoliile în stil victorian sunt uzate şi demodate; la fel, fotoliul mare de piele aşezat în spațiul dintre arcada holului de la intrare şi cămin, biblioteca sărăcăcioasă, telefonul vechi şi el, uşile ce dau spre sufragerie, măsuța din spatele sofalei îmbătrânite, chiar şi cele două lămpi de perete, telefonul chiar, căminul englezesc, scara ce dă spre dormitoare, maşina de scris, comutatoarele duble ce se întrezăresc prin întunericul care se lasă, toate par adormite şi vechi. Şi în această

AGATHA CHRISTIE

CURSA DE ŞOARECI

(O piesa de teatru în doua acte)

I.

Ninge neîntrerupt de câteva zile. Conacul Monkswell este la această oră a înserării acoperit de zăpadă, o linişte veche, ca şi el, îl învăluie; pădurea din jur pecetluieşte şi ea liniştea adâncă, în care parcă se aude căderea necontenită a fulgilor.

Conacul nu arată atât a relicvă istorică, cât, mai ales, a cămin familial, în deplinul înţeles al cuvântului: o casă unde s-au succedat generaţii dispunând de venituri din ce în ce mai modeste.

Intrând în hol totul ne vorbeşte despre modestia vetustă a acestui loc, devenit Casă de oaspeţi, Pensiune, cu firma ruginită, acoperită acum de zăpadă, căci holul e mobilat ca o cameră de primire sau, dacă vreţi, salonul unui hotel. Mobilă bună, bătrânească, de stejar: o masă pe care se pot servi gustări aşezată în faţa ferestrei, un cufăr-banchetă, un taburet vechi în arcada dinspre etaj. Perdelele şi husele de pe sofa, de pe fotoliile în stil victorian sunt uzate şi demodate; la fel, fotoliul mare de piele aşezat în spaţiul dintre arcada holului de la intrare şi cămin, biblioteca sărăcăcioasă, telefonul vechi şi el, uşile ce dau spre sufragerie, măsuţa din spatele sofalei îmbătrânite, chiar şi cele două lămpi de perete, telefonul chiar, căminul

englezesc, scara ce dă spre dormitoare, maşina de scris, comutatoarele duble ce se întrezăresc prin întunericul care se lasă, toate par adormite şi vechi. Şi în această tăcere se aude melodia pentru copii „Trei şoricei…”, parcă vrând să sfideze liniştea înserării. Şi întrerupând melodia ingenuă se aude strigătul de groază al unei femei, urmat de o rumoare, de voci care se întretaie:

— Doamne, ce s-a întâmplat?

— E-ngrozitor!

— Într-acolo! A fugit într-acolo!

— Bine, dar de ce?

După care, un fluier poliţienesc, prelung, pătrunzător, căruia îi răspund, din ce în ce mai depărtate, altele.

Tăcere completă. Doar radioul se aude şi glasul cronicarului care anunţă grav: În legătură cu crima comisă azi după amiază pe Culver Street, Paddington, numărul 24, Scotland Yard ne roagă să transmitem următoarele… Deodată se aprinde lumina care dezvăluie acum holul mare al conacului. După amiază târziu, cu puţin înainte de a se însera. Prin fereastra din fund se vede cum ninge cu fulgi mari. În cămin e aprins focul. Lângă arcada dinspre etaj sprijinită de perete, o firmă proaspăt vopsită, cu litere mari: „CONACUL MONKWELL” (o literă lipsă – s) CASA DE OASPEŢI. PENSIUNE…

Glasul de la Radio:În împrejurimile casei unde a fost asasinată sălbatic doamna Maureen Lyon a fost văzut un bărbat îmbrăcat într-un palton de culoare închisă, purtând o pălărie moale de fetru şi un fular gri sau bej deschis. Cine îl cunoaşte, este rugat să anunţe poliţia…

În arcada holului de la intrare apare Mollie Ralston. Tânără, înaltă, drăguţă, aer ingenuu, douăzeci-douăzeci şi cinci de ani. Îşi lasă poşeta şi mănuşile în fotoliul din centru, apoi se duce la radio şi pe parcursul celor ce spune în continuare speakerul, îl închide. Pacheţelul cu care a venit îl pune într-un sertar al mesei de scris.

Glasul de radio: În atenţia posesorilor de vehicule-auto! Majoritatea şoselelor sunt acoperite de polei. Ninsoarea abundentă va continua să cadă în întreaga ţară. Se prevede îngheţ mai ales în nordul şi nord-estul coastelor Scoţiei…

— Doamna Barlow! Strigă Mollie, Doamna Barlow! Şi fiindcă nu-i răspunde nimeni, se duce la fotoliul din centru, îşi ia poşeta şi o mănuşă după care trece în holul de la intrare, unde îşi dezbracă paltonul. Revine. Brrr! Frig! Aprinde – la comutatorul de lângă uşă – lămpile de perete de deasupra căminului. Apoi se duce la fereastră, pipăie radiatorul şi trage perdelele. După care se întoarce spre măsuţa din spatele sofalei şi aprinde veioza. Priveşte în jur şi observă firma. O ridică şi pentru a o privi în voie, o ţine sus, pe peretele dintre arcadă şi fereastră. Un pas îndărăt, clatină aprobator din cap – Zău că-i aspectuoasă… Ah! A observat litera lipsă – Giles, Giles, unde ţi-i capul? Se uită la ceasul de la mână, apoi la cel de perete – Vai de mine!

Urcă în fugă la etaj. Giles vine prin holul de la intrare. Are douăzeci-douăzeci şi cinci de ani, băiat frumos dar şi cu ceva arogant în înfăţişare. Îşi scutură zăpada de pe picioare, deschide cufărul-banchetă şi pune înăuntru pachetul voluminos de sub braţ. Îşi scoate paltonul, pălăria, fularul şi le aruncă pe fotoliu. Apoi se duce la cămin şi-şi încălzeşte mâinile la foc.

— Mollie?! Strigă Giles. Mollie?! Mollie? Ce dumnezeu faci? Mollie coborând de la etaj răsfăţându-se.

— Tot ce-i de făcut. Şi singură, pe deasupra. Eşti o fiară.

— Nu ştiam ce-i cu tine… Preiau eu tot. Încep de la calorifere?

— Prea târziu. Am început eu, spune Mollie cu acelaşi alint.

— Atunci încep c-o sărutare. Ţi-i nasul ca de gheaţă, şi tânărul o sărută.

— Acum am intrat, spune fata îndreptându-se spre cămin.

— De ce? Unde ai fost? Sper, n-ai ieşit pe vremea asta?

— A trebuit să cobor în sat. Nişte târguieli de care uitasem. Sârmă pentru cuşca de găini ai găsit?

— Nu. Am umblat din depozit în depozit – degeaba. O zi întreagă, pierdută. Şi-s pe jumătate degerat. Maşina mi-a derapat tot timpul. Dacă mai ninge aşa, pun rămăşag că mâine suntem înzăpeziţi.

— Doamne fereşte! Se duce la radiator, îl pipăie.

— Mă tem să nu îngheţe ţevile.

— N-avem voie să stingem boilerul nici o clipă. Giles pipăie şi el radiatorul.

— Hm, nu-i grozav. Bine ar prinde să ne trimită azi cărbunii. Pivniţa-i destul de goală.

— Ah! Tare-aş vrea ca la început să meargă strună toate. Prima impresie a clienţilor este cea mai importantă.

— Chiar suntem gata? Sper, n-a venit încă nici un muşteriu.

— Slavă domnului, nu. Cred că totul e-n ordine. Doamna Barlow a şters-o devreme. Probabil s-a speriat de ninsoare.

— Mare pacoste, femeile astea cu ziua. Toată treaba, pe capul tău.

— Şi al tău. Dacă nu mă-nşel, suntem asociaţi de afaceri.

— Mă rog, câtă vreme nu-mi pretinzi să-ţi fiu şi asociat-bucătar…

— Nu, te rog, bucătăria-i feuda mea. Până, una alta, conserve avem destule. Rezistăm şi la o înzăpezire. Se apropie de el. Giles, crezi c-o să reuşim?

— De când îndoielile astea? Nu cumva a început să-ţi pară rău că n-am vândut moştenirea mătuşii în loc s-o transformăm în casă de oaspeţi – ceea ce, trebuie să recunoşti şi tu, seamănă puţin a nebunie… Moştenirea ta, nebunia ta.

— Îndoielile mele, asociatul meu şi apropo de afaceri – ce părere ai despre firma noastră, stimate domnule asociat?

— Mi-a ieşit bine, nu? Spune Giles complezent trecând în stânga firmei.

— Bine? Dezastruos! Nu vezi? Ai mâncat o literă: „Monkwell”' în loc de „Monkswell”.

— Ei ştii că-i bună?! Cum dumnezeu? Şi am lucrat cu cea mai mare atenţie. La urma urmei, n-are nici o importanţă. „Monkwell” sună la fel de englezeşte ca şi „Monks…”

— Uite o părere de care eu mă disociez. Mollie trece la masa de scris.

— Trebuie să umpli cazanul de apă caldă.

— Şi să traversez toată curtea pe viforniţa asta, da? Îl umplu de pe acuma pentru la noapte.

— Da pe acuma, pentru diseară. La zece-unsprezece o să trebuiască să-l umpli din nou.

— Sunt un martir! Se autocompătimeşte Giles.

— Grăbeşte-te. Poate să sosească vreunul, din clipă în clipă.

— Camerele-s gata? Ştii cum le dai?

— Ştiu. Fata se aşează la masa de scris, de unde ia o hârtie. Doamna Boyle, camera albastră, domnişoara Casewell, camera de la răsărit, Domnul Wren, camera de stejar.

— Mă întreb a ce-or fi semănând indivizii ăştia. N-ar fi trebuit să le cerem un avans?

— A, nu, nu-i cazul.

— Deajuns că suntem începători. Să nu le părem şi naivi.

— Doar vin cu bagaje. Dacă nu plătesc, le reţinem bagajele. Nimic mai simplu.

— Păcat, totuşi, că n-am urmat un curs de administraţie hotelieră, măcar prin corespondenţă. Aşa, oricine ne poate trage pe sfoară. La urma-urmei, şi-o valijoară umplută cu cărămizi se cheamă bagaj. În cazul ăsta, le reţii?

— Adresele de la care ne-au scris îi recomandă pe toţi ca nişte oameni de cea mai bună condiţie.

— Exact ca personalul de serviciu care ţi se prezintă cu recomandaţii false. Unii pot fi şi criminali, căutaţi de poliţie. Se duce la firmă, o ridică.

— Nu mă interesează decât un lucru: chiria, şapte guinee pe săptămână.

— Iubito, ai un simţ de afaceri înnăscut.

Giles iese cu firma prin holul de la intrare. Mollie dă drumul la radio.

Glasul de la Radio: În legătură cu crima comisă azi după amiază pe Culver Street, Paddington, numărul 24, Scotlană Yard ne roagă să transmitem următoarele… Mollie se ridică şi trece la fotoliul din centru. În împrejurimile casei unde a fost asasinată sălbatic doamna Maureen Lyon, a fost văzut un bărbat îmbrăcat într-un palton de culoare închisă… Mollie ia de pe fotoliu paltonul lui Giles… Purtând o pălărie moale de fetru… Mollie ia pălăria… Şi un fular gri sau bej, deschis. Mollie ia şi fularul, trecând cu lucrurile lui Giles în holul de la intrare. În atenţia posesorilor de vehicule-auto, majoritatea şoselelor sunt acoperite de polei. Ninsoarea abundentă va continua să cadă în întreaga ţară… Mollie revine, opreşte radioul şi fuge îndărăt să deschidă.

— Bună seara, salută fata pe cineva, sosit chiar acum.

— Bună seara, răspunde un glas. Venind din holul de la intrare, înaintează Christopher Wren, cu un geamantan pe care-l depune lângă masa din faţa ferestrei. Tânăr, înfăţişare destul de excentrică, sub care se poate ghici un anume dezechilibru nervos; păr lung, neîngrijit, cravată boemă. În toată comportarea lui, un fel de naivitate credulă, aproape copilărească. Mollie care-l urmează, se opreşte în mijlocul holului.

— E-o vreme de groază, spune noul venit. Taxi-ul cu care am venit n-a putut să înainteze mai departe de poartă. M-a lăsat în drum, ce părere aveţi? Îşi pune pălăria pe măsuţa de lângă sofa.

— Sincer vorbind, nici eu nu m-aş fi aventurat mai departe. La capitolul aptitudini sportive, sunt nul. Se duce la Mollie: Doamna Ralston? Încântat! Numele meu este Wren.

— Îmi pare bine, domnule Wren.

— Arătaţi cu totul altfel decât mi-am imaginat eu. Mă aşteptam la onor văduva unui ofiţer superior în colonii: ţeapănă, încuiată, mă rog, o fostă Ma'm Sahib, iar casa mi-o închipuiam ca pe-un mic muzeu de artizanat exotic, tot ce poate fi mai de prost gust. Şi când colo, la dumneavoastră e… E divin… Divin. Ăsta-i cuvântul. Fiecare lucru, pe măsură. Arătând masa de scris. Deşi piesa asta nu-i autentică. O imitaţie. Arătând măsuţa din spatele sofalei.

— Astalaltă, da, e veritabilă. Presimt c-am să fac o pasiune pentru decoraţia interioară a caselor de oaspeţi. Trece la fotoliul din centru.

— Nelipsitele flori artificiale de ce vă lipsesc? Dar păsările paradisului?

— Mă tem că n-avem, răspunde Mollie mereu surâzătoare.

— Mare păcat! Dar un bufet? Un bufet bătrânesc de mahon, cu sculpturi de preferinţă, fructifere toate impresionante prin veridicitatea lor?

— Bufetul, da… În sufragerie. Priveşte spre uşa din dreapta.

— Alături chiar? Trece în dreapta, deschide uşa. Ard de nerăbdare să-l văd. Tânărul intră în sufragerie; Mollie după el. Giles vine prin holul de la intrare. Se uită în jur, examinează geamantanul. Auzind vocile din sufragerie, iese, tot prin holul mic. Se aude glasul lui Mollie:

— Dar poftiţi să vă încălziţi un pic. Vine din sufragerie urmată de Christopher.

— E perfect. Asta numesc eu tradiţionala respectabilitate britanică, întruchipată în ziduri, mobilă, ambianţă. Dar de ce aţi renunţat la masa de mahon din mijlocul camerei? Privind spre dreapta. Măsuţele strică efectul.

Giles care revine prin holul de la intrare se opreşte lângă fotoliul mare din dreapta.

— Am crezut că oaspeţii noştri vor prefera intimitatea. Faceţi cunoştinţă. Soţul meu. Christopher îi dă mâna.

— Îmi pare bine. Oribilă vreme, nu-i aşa? E-o atmosferă de melodramă: Dickens pus în scenă de Arthur Rank pentru

menajerele emotive deşi, personal, n-am nimic împotriva artei de larg consum. Se întoarce spre cămin. Desigur, doamna Ralston are perfectă dreptate în privinţa meselor mici. Slăbiciunea mea pentru mobila „stil” m-a făcut întotdeauna să exagerez. La o masă mare de sufragerie se cerea şi familia corespunzătoare. Tatăl, bărbat frumos, impunător şi bine înţeles, prolific, mama, veştejită înainte de vreme, plus cel puţin unsprezece copii de toate vârstele, o guvernantă severă şi o „sărmană Harriet”, rubedenia săracă, recunoscătoare până la sacrificiul de sine că soarta i-a hărăzit un cămin!

— Vă duc bagajul sus. Camera de stejar? Întreabă Giles pe Mollie, fără să-şi ascundă antipatia faţă de musafir.

— Da, aprobă soţia sa.

— Sper, are cuvenitul pat dublu cu dulcea-i husă de creton înflorat…?

— Nu are. Giles iese prin stânga, urcând la etaj cu geamantanul.

— Soţul dumneavoastră, cum s-ar spune gazetăreşte, îmi face o primire „cordială”. Sunteţi căsătoriţi de mult? Vă mai iubiţi ca-n prima zi?

— Suntem căsătoriţi de un an, răspunde Mollie glacial, îndepărtându-se spre scară. Poate doriţi să urcaţi ca să vedeţi camera?

— Unu la zero pentru tânăra pereche. Păcatul meu e că ador să aflu secretele oamenilor. Nimic mai pasionant decât ce ascund semenii noştri. Dumneavoastră nu sunteţi de părere?

— Unii. Întorcându-se spre Christopher. Alţii n-au nimic de ascuns.

— Îmi pare rău dar trebuie să vă contrazic. În fiecare zace un mister. Niciodată nu se ştie cine suntem şi ce gândim de fapt. De exemplu, dumneavoastră, acum, ştiţi la ce mă gândesc eu? Râde ca de o glumă care-i secretul lui.

— Nu şi nici nu ţin să ştiu. Trece la măsuţa din spatele sofalei, deschide cutia de ţigări aflată aici şi-i oferă una.

— Fumaţi?

— Nu, arhitect. Părinţii m-au botezat Christopher tainele semenilor lor sunt artiştii – dar nici ei nu-s conştienţi de asta! Un pictor însă, un portretist va pune pe pânză, la lumina mare a zilei (se aşează pe braţul drept al sofalei) toate ascunzişurile sufletului.

— Sunteţi pictor? Întrebă gazda şi îşi aprinde o ţigară.

— Nu, arhitect. Părinţii m-au botezat Christopher în speranţa c-am să devin arhitect, precum ilustrul meu înaintaş omonim, Christopher Wren, autorul celebrei catedrale Sfântul Paul, Michelangelo al Angliei, etcetera, etcetera, etcetera (râde). Deocamdată, sunt numai un pretext de amuzament pentru colegi, deşi cum se spune.

— S-ar putea ca, râzând la urmă, să râd eu mai bine. (Giles coboară scările şi trece spre holul de la intrare). Mai e timp şi ca operele lui Christopher Wren al doilea să intre în istorie. Către Giles: Am să mă simt bine la dumneavoastră. Soţia îmi inspiră o mare simpatie.

— Şi mie, răspunde Giles cu vădită răceală.

— Fără să mai vorbesc de frumuseţea doamnei; o priveşte pe Mollie.

— Nu fiţi absurd.

— Poftim: reacţie tipică a englezoaicei. Omagiile o stânjenesc. Europeana primeşte complimentele ca pe un lucru firesc, feminitatea englezoaicei e însă atrofiată de soţ (se întoarce spre Giles). Englezii proprietari de soţii au o aroganţă de latifundiari.

— Poftiţi la etaj, să vedeţi camera.

— Chiar să poftesc? O întrebă pe Mollie.

— Nu uitaţi de apa caldă, da?

Mollie şi Christopher ies prin stânga. Giles rămâne încruntat. Se aude soneria de la intrare. Apoi din nou, de câteva ori din ce în ce mai impacientată. Giles iese în grabă prin dreapta. Câteva clipe se aude şuieratul viscolului.

— Conacul Monkswell, sper? Întreabă glasul unei femei.

— Da.

Doamna Boyle, vine prin holul de la intrare, cu o valiză, câteva reviste şi mănuşile. Femeie mare, impozantă, furioasă la culme.

— Numele meu e Boyle. Doamna Boyle. Pune jos valiza.

— Giles Ralston. Poftiţi lângă foc, doamnă Boyle, să vă mai încălziţi. Doamna Boyle trece la cămin. Îngrozitoare vreme, nu-i aşa? Acesta vi-i tot bagajul?

— De rest are grijă un domn… Metcalf… Maiorul Metcalf, dacă am reţinut eu bine…

— A, atunci să-i las uşa deschisă.

— Nu cred că taxiul are să răzbată până aici. S-a oprit la poartă. A trebuit să luăm împreună un taxi… Nu vă spun cu ce greutăţi! (Acuzatoare): Nu s-a îngrijit nimeni să fim aşteptaţi la gară.

— Scuzaţi. N-am ştiut cu ce tren sosiţi, altfel, cu siguranţă am fi trimis ceva… pe cineva, să vă aştepte…

— O casă de oaspeţi care ţine la bunul ei nume, îşi aşteaptă clienţii la toate trenurile.

— Permiteţi-mi… Paltonul dumneavoastră. (Doamna Boyle îi dă lui Giles mănuşile şi revistele, apoi stând lângă foc, îşi încălzeşte mâinile). Soţia mea va coborî într-o clipă. Eu mă duc să-l ajut la bagaje pe domnul… Domnul maior.

— Fără să mai spun că măcar drumul putea fi curăţit de zăpadă. (După ieşirea lui Giles). Aici la dumneavoastră, seamănă totul a improvizaţie… Şi a amatorism. Ăsta-i cuvântul. Se întoarce la foc privind dezaprobator în jur. Mollie coboară în grabă scările din stânga, destul de emoţionată.

— Scuzaţi, vă rog, tocmai…

— Doamna Ralston?

— Da. Eu… Înaintează spre doamna Boyle şi îi întinde o mână şovăielnică pe care şi-o retrage imediat, nesigură de protocolul raporturilor cu clienţii. Doamna Boyle o urmăreşte cu vădită neplăcere.

— Dumneata eşti foarte tânără.

— Tânără?

— Pentru conducerea unei atari întreprinderi. Câtă experienţă poţi avea?

— Orice lucru îşi are începutul său, nu-i aşa?

— Aha! Total lipsită de experienţă (Priveşte în jur). Clădirea-i veche. Sper, nu aveţi igrasie. (Adulmecă suspicioasă).

— A, asta, nu. Categoric, nu! Mollie e indignată.

— Multă lume nu ştie că are igrasie până nu-i prea târziu.

— Clădirea-i în perfectă stare, spune Mollie.

— Hm – poate, dacă aţi fi avut grijă s-o zugrăviţi din nou. Cât despre panelul de stejar, trebuie să vă spun… Are carii!

— Pe aici, domnule maior. Giles şi maiorul Metcalf intră prin arcada din dreapta. Maiorul Metoalf este un bărbat de vârstă mijlocie, îndesat, foarte milităros şi ca înfăţişare, şi ca mod de a se comporta. Maiorul îşi depune geamantanul şi se îndreaptă spre fotoliu. Mollie păşeşte în întâmpinarea lui.

— Soţia mea, spune Giles.

— Îmi pare bine. Afară viscoleşte în toată puterea cuvântului. Cât pe ce să dăm de dracu. O zăreşte pe Doamna Boyle. Scuzaţi de expresie. Îşi scoate pălăria. Dac-o ţine tot aşa până dimineaţă – mâine, după părerea mea zăpada o s-atingă un metru jumate-doi. Se apropie de foc. O viforniţă ca asta n-am mai văzut de la manevrele din nouă sute patruzeci.

— Vă duc bagajele sus, spune Giles, ridicând geamantanele, apoi lui Mollie: Ce camere spuneai? Cea albastră şi cea stacojie?

— Nu, camera stacojie am dat-o domnului Wren. I-a plăcut aşa de mult patul dublu, încât… Doamna Boyle va şedea în camera de stejar şi domnul maior Metcalf în cea albastră.

— Domnule maior! Giles trece în stânga, spre scări.

— Ordonaţi! Maiorul îl urmează pe Giles şi ies prin stânga. Doamna Boyle se apropie de cămin:

— E greu să găsiţi personal de serviciu?

— O singură femeie avem. Externă. Locuieşte jos în sat.

— Şi ca personal intern?
— Nimeni. Decât noi doi.
— Înţeleg, înţeleg. Credeam totuşi că e vorba de o casă de oaspeţi cu tot confortul.
— Aşa şi este, dar suntem abia la început.
— Un personal calificat, drăguţă, mi se pare condiţia esenţială înainte de-a începe, nu după. Aşa că anunţul din ziar îl consider absolut inexact. Şi incorect. Nu cumva sunt aici singurul „oaspete”. Bineînţeles, împreună cu domnul maior Met… Met…?
— Metcalf. A, nu, mai avem câţiva.
— Şi pe deasupra, vijelia de-afară. O adevărată calamitate. Se întoarce spre foc. Nenorocirile nu vin niciodată singure.
— Doar nu ne puteţi face răspunzători şi pentru vreme!
Christopher Wren coboară fără zgomot prin stângă şi înaintează până în spatele lui Mollie, începând să fredoneze melodia „Trei şoricei”
— Ador cântecele englezeşti de copii, dumneavoastră, nu? „Trei şoricei, orbi şi mititei… „ Absurd, tragic, macabru. De asta le şi place copiilor.
— Îmi permiteţi? Domnul Wren – Doamna Boyle.
Christopher se înclină.
— Îmi pare bine.
— Cum vi se pare casa? O adevărată încântare pentru ochi, nu-i aşa?
— Eu, dragă tinere, am ajuns la o vârstă când nu mai judec după aparenţe. Înainte de a-mi satisface ochii caut să-mi satisfac nevoia de confort. Christopher se retrage spre dreapta. Giles, care coboară din stânga, se opreşte sub arcadă.
— Dacă n-aş fi înţeles din anunţ că e vorba de o casă de oaspeţi pusă la punct, în absolut toate privinţele, n-aş fi călcat aici pentru nimic în lume. E ultima oară când mă mai las indusă în eroare.
Giles, enervat, nu se poate abţine:

— Din moment ce dezamăgirea dumneavoastră e atât de mare, nu vă obligă nimeni să rămâneţi, doamnă Boyle.

— Vă asigur, nici n-am intenţia.

— Iar dacă vă socotiţi indusă în eroare, e de preferat să vă căutaţi alt loc de odihnă. Pot să telefonez după un taxi care să vă ducă îndărăt în sat. Drumurile nu sunt încă înzăpezite. Ofertele care ni s-au făcut au fost atât de numeroase, încât, vom găsi uşor alt client. În orice caz, începând de luna viitoare, vor creşte şi pretenţiile noastre.

— Să nu vă închipuiţi că am să plec înainte de a gusta „odihna" oferită de dumneavoastră. Încă nu mi s-a întâmplat să fiu dată afară. Şi pe ce vreme! Poate binevoieşti, în sfârşit, să-mi arăţi şi camera mea, doamnă Ralston. Se îndreaptă majestuoasă spre scările din stânga.

— Cum să nu. Poftiţi, doamnă Boyle. Mollie o urmează pe doamna Boyle. (Către Giles, încet, în timp ce trece pe lângă dânsul): Bravo, mi-ai plăcut...

— Eu, aşa uneia i-aş oferi o odihnă de veci. Cu voluptate: Sau măcar o plimbare prin nămeţi, cu viscolul în faţă, spune Christopher cu o candoare absolut copilărească.

— Ei da, şi eu, completă Giles. După o clipă, cât se privesc amândoi din coada ochiului: Dar nu totdeauna poţi oferi clienţilor ce-ai dori. (Soneria de la intrare). Dumnezeule, încă unul. (Trece în holul de la intrare, apoi, nevăzut) – Intraţi! Intraţi!

Christopher, singur, se mută pe sofa. Intră domnişoara Casewell, cu o valijoară. Tânără, tip masculinizat, poartă un palton sport de culoare închisă, un fular deschis, dar e cu capul descoperit. Giles o urmează.

— Maşina mea a derapat cam la jumătate de milă de aici, am lăsat-o întroienită, spune noua venită cu o voce gravă, bărbătească.

— Îmi permiteţi? Îi ia valijoara şi o depune la dreapta mesei din faţa ferestrei.

— Aţi lăsat bagajul în maşină? O întreabă Giles.

— A, nu, niciodată nu mă-ncarc cu bagaj. Îmi place să călătoresc comod. Ah, ce bun e un foc zdravăn! Stă în faţa căminului, dizgraţios, aproape bărbăteşte.

— Să vă… Domnul Wren… Domnişoară…? încercă Giles prezentările. Soţia mea e la etaj. Trebuie să vină.

— A, nici o grabă, spune ea şi îşi scoate paltonul. Mai întâi să mă dezgheţ. Pare-se, ne-aşteaptă o înzăpezire. Scoate din buzunarul paltonului o gazetă de seară. Buletinul meteorologic de la radio anunţă ninsoare abundentă, polei, îngheţ, „în atenţia posesorilor de vehicule auto” şi aşa mai departe. Tot tacâmul. Sper, staţi bine cu proviziile.

— Da, soţia mea e prevăzătoare. La nevoie, putem tăia şi găinile.

— Înainte de a începe să ne tăiem unii pe alţii, da? Râde ea strident. Îi aruncă paltonul lui Giles, care îl prinde, se aşează în fotoliul din centru.

— Ceva nou în ziar – în afară ele buletinul meteorologic? O întreabă Christopher.

— Criza noastră politică cea de toate zilele… A, pardon… Şi o crimă. Una de mai mare dragul!

— O crimă? Mă dau în vânt după crime!

— Pare-se că-i vorba de-un medic… A sugrumat o femeie. Undeva, pe lângă Paddington. Vreun maniac sexual, după părerea mea. Se uită atentă la Giles.

— Cam sărăcuţ reportajul, nu-i aşa? Se aşează în fotoliul mic din dreapta şi citeşte: În împrejurimile casei din Culver Street a fost zărit un bărbat îmbrăcat într-un palton de culoare închisă, purtând o pălărie moale de fetru şi un fular gri sau bej, deschis. În cursul după-amiezii, Scotland-Yard-ul a anunţat de câteva ori prin radio că doreşte să-l interogheze.”

— Îmbietoare semnalmente. Calitatea lor cea mai mare e că se potrivesc oricui, nu-i aşa? Zeflemeşto domnişoara Casewell.

— Când se spune că poliţia doreşte să interogheze pe cineva, e un mod politicos de a insinua că acel cineva e

asasinul, ripostează Christopher.
— Probabil.
— Victima, cine-i? Întreabă Giles.
— O oarecare doamnă Lyon. Maureen Lyon.
— Tânără, bătrână?
— Nu spune. În orice caz, n-a fost jaf.
— V-am spus – un maniac sexual.
Mollie, care tocmai coboară, înaintează spre d-ra Casewell, Giles face prezentările:
— Domnişoara Casewell, Mollie, soţia mea.
— Îmi pare bine. (Strângere viguroasă de mână. Giles îi ia valijoara).
— E o noapte îngrozitoare. Poate doriţi să urcaţi în cameră? Apa e numai bună de-o baie, o întreabă Mollie.
— Excelentă idee!
Mollie şi d-ra Casewell urcă la etaj. Giles le urmează cu geamantanul. Rămas singur Christopher se ridică şi explorează împrejurimile. Deschide uşa din stânga, aruncă o privire alături şi iese. Peste câteva clipe, reapare, dar nu pe unde a ieşit, ci în arcadă, unde se vede salonul. Trece spre arcada din dreapta şi priveşte afară. Între timp fredonează „Trei şoricei” şi chicoteşte ca pentru sine dând o vagă impresie de dezechilibru mintal. Coborârea lui Giles şi a Molliei, care discută aferaţi, îl surprinde lângă masa mare de lângă fereastră. Christopher se ascunde prompt după perdele, Mollie trece spre fotoliu. (Giles în dreapta mesei de la fereastră).
— Trebuie să pregătesc ceva pentru cină. Maiorul Metcalf pare un om foarte amabil. Cu el n-o să avem greutăţi. Dar doamna Boyle mă sperie. Zău, mă sperie. N-am voie să dau greş cu prima cină. Deschid două cutii de carne tocată şi poate-un piure de cartofi. Ca desert, compot de smochine cu lapte de pasăre. Tu ce crezi? Îl întrebă Mollie pe Giles.
— Din partea mea… Nu-i prea banal?
— Vă implor, luaţi-mă de ajutor-bucătar. Dacă îmi place ceva în viaţă, îmi place să gătesc. De ce nu şi o omletă? Ouă

aveţi, nu? Se oferi Christopher apărând de după perdea.
— A, o grămadă. Ţinem un regiment de găini. Nu prea se ouă ele cum scrie la carte, dar tot am strâns ceva… Îi răspunde Mollie. (Giles trece brusc spre stânga).
— Dacă mai aveţi şi o sticlă de vin, oricât de ieftin, îl turnaţi peste tocătură şi serviţi totul drept specialitatea casei. A, nu, conduceţi-mă la bucătărie. Mie abia când văd cu ochii carnea tocată, îmi vina inspiraţia.
— Poftiţi cu mine.
Mollie şi Christopher ies prin arcada din dreapta spre bucătărie. Giles, încruntat exclamă ceva nu prea măgulitor la adresa lui Christopher şi se aşează în fotoliul victorian din dreapta. Ia ziarul şi începe să citească nesăţios. Un timp scurt. La auzul paşilor lui Mollie, care revine, sare ca ars.
— Zău că-i simpatic băiatul ăsta, spune Mollie ducându-se la măsuţa de lângă sofa. Şi-a pus un şorţ şi m-a invitat să-l las singur o jumătate de oră. Dacă toţi clienţii noştri ar proceda la fel, n-aş mai avea nici o grijă.
— Poate-mi explici şi de ce i-ai dat camera cea mai bună? O întrebă Giles insinuant.
— Ţi-am spus, a fost încântat de patul dublu.
— Scapeţii, ca să nu spun mai rău, dorm singuri.
— Giles!
— Scuză-mă, dar nu-mi place genul. Şi nu-mi inspiră nici o încredere. Asta, după ce i-am cărat geamantanul.
— Plin cu cărămizi, da?
— Gol. Pun mâna-n foc că n-are nimic în el. Un vagabond care se aciuiază pe unde apucă, fericit c-a găsit un acoperiş măcar pentru o noapte.
— Nu cred. Mie îmi place. În schimb, domnişoara Casewell mi se pare ciudată. Ţie nu?
— Formidabilă femelă, dacă e femelă.
— Probabil, aşa e-n toate casele de oaspeţi. Când vin oameni din cele patru vânturi, fiecare pare la început ori antipatic, ori bizar. La ei acasă, sunt sigură, ciudăţeniile

trec neobservate. Bine că măcar maiorul Metcalf e un om cumsecade.

— Bea de stinge!

— Crezi?

— Nu, nu cred. Toţi ofiţerii în retragere au câte o meteahnă. În orice caz, primul hop l-am trecut. Ăştia sunt, să ne trăiască. Mai rău decât atât nu văd la ce ne putem aştepta.

Se aude soneria de la intrare.

— Cine-o fi? Întreabă Mollie.

— Poate asasinul din Culver-Street.

— Nu glumi cu asta! Spune ea ridicându-se.

— Nu glumesc, (trece în holul de la intrare. Mollie se apropie de foc).

— A! Se aude exclamaţia lui de afară.

Prin dreapta, intră cu o anume ezitare şi cărând o geantă cât toate zilele, domnul Paravicini. Brun, în etate, cu mustaţă cănită şi destul de extravagantă ca să pară falsă, e o ediţie ceva mai înaltă a lui Hercule Poirot1, exact în măsura în care poate inspira această bănuială. Paltonul îi e căptuşit cu blană. Se înclină în chip de mulţumire spre partea stângă a arcadei şi-şi pune jos geanta. Giles îl urmează imediat.

— Îmi permiteţi să întreb unde mă aflu?

— Sunteţi la o casă de oaspeţi, „Conacul Monkswell” îi răspunde Giles.

— Norocul vine din senin. Ca şi ghinionul! Signora! Se duce la Mollie, îi ia mâna şi i-o sărută. Din reacţia ei se vede că gestul e neobişnuit în Anglia. Giles trece la fotoliul din centru. Tatăl nostru carele eşti în ceruri, îţi mulţumesc că mi-ai ascultat rugăciunea. O casă de oaspeţi şi pe deasupra o gazdă fermecătoare. Rolls Royce-ul meu s-a înzăpezit. Ningea, ningea, ningea. Nu vedeam la doi paşi, nu cunoşteam ţinutul, adio viaţă, zic. Voi muri degerat, aşa mi-a fost scris. Îmi iau mica mea geantă, deschid portiera, ies în viscol şi înaintez orbeşte, când deodată, în faţa mea, o

poartă de fier forjat. Una casa, zic. Sunt salvat! Mai cad de două ori în zăpadă dar înaintez, înaintez până ajung la uşa dumneavoastră, şi iată… (priveşte în jur). Neagra-mi disperare se transformă în gioia, bucurie, dacă vă daţi seama ce-nseamnă. (Cu o bruscă schimbare de atitudine). Sper, aveţi o cameră liberă?

— O, da…

— Una destul de mică, îşi completează Mollie soţul.

— Fireşte… Fireşte. Clientelă numeroasă.

— Azi am deschis, precizează Mollie.

— Inaugurarea?

— Suntem destul de… Emoţionaţi…, revine Mollie.

— Încântător. Încântător.

— Cu bagajul ce-aţi făcut? Întreabă Giles.

— A, bagajul meu n-are nici o importanţă. Am încuiat maşina. N-o deschide nimeni.

— N-ar fi totuşi mai sigur să-l aducem în casă? Stăruie Giles.

— Nu, nu. Vă garantez că pe o asemenea noapte, ei bandiţii, răufăcătorii, stau la căldură. Cât despre mine, mă mulţumesc cu puţin. În mica mea geantă, am tot ce-mi trebuie. Absolut tot ce-mi trebuie.

— Mai bine v-aţi încălzi puţin. (Paravicini trece lângă foc). Mă duc să vă pregătesc camera, spune Mollie. Mă tem însă că-i cea mai friguroasă, spre nord! Celelalte sunt ocupate.

— Aşadar, nu duceţi lipsă de oaspeţi!

— A, nu. Domnul maior Metcalf, doamna Boyle, domnişoara Casewell, un tânăr, Christopher Wren, şi acum dumneavoastră…

— Oaspetele neaşteptat, oaspetele pe care nu l-a chemat nimeni, oaspetele sosit de nicăieri – din vijelie. Sună destul de dramatic, nu? Cine sunt eu? Nu ştiţi. De unde vin? Nu ştiţi. Sunt misterul. Râde. Mollie râde şi ea, cu o privire spre Giles care zâmbeşte uşor. Paravicini din ce în ce mai bine dispus, se înclină către Mollie.

— Il capotragico, ultimul care intră în scenă. După mine, nu vor mai fi sosiri dar nici plecări. Începând de mâine, dacă nu chiar de pe acum, suntem rupţi de lume, rupţi de civilizaţie. Măcelar? Nu! Lăptar? Nu! Poştă? Ziare? Niente! Nimic şi nimeni decât noi. O mână de oameni în toiul unei furtuni de zăpadă. Admirabil! Exact ce-mi doream. Pentru odihnă. Vreau să spun… Apropo, ca să nu uit: numele meu este Paravicini.

— A, da. Al nostru, Ralston, spune Mollie.

— Domnul şi doamna Ralston? Întreabă, apoi încuviinţează din cap la gestul lor de confirmare, se uită în jur şi trece în dreapta lui Mollie. Iar conacul se numeşte Monskwell. (râde). Splendid (râde). Splendid. (Râde şi se îndreaptă spre cămin). Casa de oaspeţi din Conacul Monskwell. (Râde). Sunt fericit. (Râde). Cum nu se poate mai fericit! Mollie se uită la Giles şi amândoi privesc intrigaţi la Paravicini.

A doua zi după amiază. Ninsoarea a încetat complet însă ferestra e întroienită până la mai bine de jumătate. Maiorul Metcalf, pe sofa, citeşte. Doamna Boyle în fotoliul mare de piele din faţa căminului, scrie, ţinând o mapă de scrisori pe genunchi.

— A nu ni se spune din capul locului că vom avea de-a face cu nişte începători fără pic de experienţă, mi se pare scandalos, domnule maior. Scandalos, domnule maior. Scandalos şi incorect.

— Fiecare în domeniul nostru, am fost odată începători. Micul dejun merită azi calificativul excelent. Cafea, jumări, marmeladă de casă… Absolut regulamentar. Fără să mai vorbesc de serviciu, unde puţină fantezie prinde bine… Din cind în când.

— Fantezie!

— Gazda face totul singură. Şi e şi tânără.

— Tocmai asta înseamnă amatorism. O casă de oaspeţi fără personal de serviciu e… e indecent.

— Prânzul, impecabil.

— Conserve!
— Dar foarte bine camuflate.
— Poftim?
— De sosul de vin, vorbeam. Pentru astă seară doamna Ralston ne-a anunţat o plăcintă.
— De când sunt aici, n-am simţit niciodată radiatoarele să frigă. Am să atrag atenţia.
— Paturile, comode. Cei puţin al meu. Sper că şi al dumneavoastră, continuă satisfăcut maiorul în timp ce doamna Boyle se îndreaptă spre radiator, nemulţumită, înfrigurată.
— Un pat, ori e comod ori nu e pat. Deşi nu văd motivul ca cea mai bună cameră să fie dată unui… Băiatului aceluia. Atât de bizar!
— A sosit înaintea noastră. Dreptul primului ocupant.
— După anunţul din ziar îmi făcusem cu totul altă idee despre Conacul Monkswell. Mă aşteptam măcar la un salonaş unde să te poţi retrage să-ţi scrii corespondenţa în linişte.
— Ei da, aprobă Metcalf.
— Şi la mai multă lume. Nici parteneri de bridge. Nici…
— De taclale.
— Poftim?
— Spuneam că… Vă înţeleg perfect. Fiecare suntem agasaţi de câte ceva.
Christopher coboară treptele din stânga, pe neauzite ca de obicei.
— Nu. Categoric. Eu una n-am să zăbovesc mult timp printre dumneavoastră.
— A, sunt convins, doamnă. Vă dau şi-n scris, râde tânărul şi intră în bibliotecă.
— Tânărul acesta…, insinuiază doamna Boyle.
— Atât de bizar!
— Exact. Nu vi se pare puţintel… Dezechilibrat?
— Tot ce se poate. Din casele de nebuni se evadează uşor.
— Nu m-aş mira deloc dacă…

Mollie vine în holul de la intrare strigând în direcţia scărilor:

— Giles!

— Da? Se aude vocea de la etaj.

— Vrei tu să faci pârtie la uşa din spate?

— Cobor acuma.

— Să vă dau o mână de ajutor şi eu, ce ziceţi? Puţin antrenament nu strică. Antrenamentul ne menţine forma…

Giles coboară de la etaj şi iese după Mollie şi Metcalf. Mollie revine cu o cârpă de praf şi un aspirator, pentru ca astfel echipată o vede pe domnişoara Casewell care tocmai coboară.

— Scuzaţi.

— Nu face nimic.

D-ra Casewell vine alene în centrul încăperii în timp ce Mollie se grăbeşte să dispară.

— Nemaipomenit! Femeiuşcă asta habar n-are cum se întreţine o casă de oaspeţi! Auziţi idee, să treci cu aspiratorul prin holul din faţă. Scară de serviciu nu există? Exclamă doamna Boyle în timp ce priveşte spre domnişoara Casewell care luând o ţigară din pachetul pe care l-a scos din poşetă spune:

— În ce mă priveşte, am toată preţuirea pentru scara de serviciu. Fără să mai spun ce bine prinde în caz de incendiu! Spune în timp ce îşi aprinde ţigara.

— Dacă există. De ce n-o foloseşte? Şi este o lege: curăţenia se face dimineaţa, între micul dejun şi gustarea de la amiază.

— Care gustare trebuie şi ea pregătită.

— Mi se pare scandalos, domnişoară, scandalos şi incorect, să faci nişte oameni nevinovaţi să se deplaseze până aici, când nici măcar personal de serviciu nu ai, ca să…

— Ne credeţi chiar atât de nevinovaţi?

— Nu vă înţeleg.

— Vreau să spun… Cum vă explicaţi că e atât de greu, azi, în Anglia, să găseşti servitori?

— A, clasa de jos, de mult şi-a uitat îndatoririle.
— Sărmana, supusa, cuminţea clasă de jos! Ce să-i faceţi, doamnă? A gustat şi din altfel de pâine.
— Nu cumva sunteţi de stânga?
— A, nu-mi place roşul. Poate roz… Roz deschis. La drept vorbind, nici nu mă interesează politica, trăiesc în străinătate.
— Ce-şi poate dori mai mult o englezoaică?
— Aveţi dreptate. Căminul englezesc de odinioară s-a dus de râpă. Anul trecut, m-am hotărât şi eu să-mi vând casa. Eram depăşită, pur şi simplu depăşită.
— E mult mai comod un hotel… O casă de oaspeţi.
— Principalul e că sunt scutită de bătaie de cap. Şi rămâneţi mult în ţară?
— Depinde. Am venit pentru… O problemă. Cum o rezolv… Mă-ntorc.
— În Franţa? e curioasă doamna Boyle.
— Nu.
— Italia?
— Nu, rânjeşte ea.
Doamna Boyle o priveşte întrebătoare, domnişoara Casewell nu răspunde. Doamna Boyle reîncepe să scrie. Domnişoara Casewell, cu acelaşi rânjet, se uită o clipă la ea, se duce la radio, îi dă drumul, la început încet, apoi din ce în ce mai puternic.
— Vă supăraţi dacă vă rog să-l faceţi mai încet? Când îmi scriu corespondenţa, orice zgomot mă…
— Vi se pare că-i zgomot? Mie mi se pare muzică.
— Hărmălaia asta? În cazul când nu e un program care vă atrage în mod deosebit…
— Orice scandal mă atrage. Apropo, parc-am văzut alături o masă de scris (arată spre bibliotecă).
— Ştiu. Aici însă e mult mai cald.
— Aveţi dreptate. Mult, mult mai cald.
Domnişoara Casewell dansează în ritmul muzicii. Doamna Boyle o priveşte uluită, apoi se ridică şi iese pe uşa din

capul scărilor, spre bibliotecă. D-ra Casewell hohoteşte scurt, se duce la măsuţa din spatele sofalei, unde îşi stinge ţigara, după care ia o revistă de pe masa din faţa ferestrei.

— Auzi tupeu. Fosila! Spune trecând la fotoliul mare de piele pe care îl ocupă ea.

Christopher, care iese din bibliotecă, e surprins:

— Ah!

— Hallo!

Christopher, arătând îndărăt spre bibliotecă, poate cu un gest exagerat:

— Oriunde mă duc, femeia aceea mă urmăreşte… Mă hăituieşte… Şi are un fel de a căsca ochii la mine, că…

— Pune-l mai încet, spune ea arătând spre aparatul de radio. Christopher i-l potriveşte.

— Acuma-i bine?

— Şi adineauri era bine, numai că în alt scop.

— Care?

— Unul tactic, tinere.

Christopher o priveşte perplex. D-ra Casewell arată spre bibliotecă.

— Contra ei…

— Se instalase în fotoliul cel mai comod. Puteam să i-l las? Spune şi dumneata.

— Aţi pus-o pe goană. Ah, ce bine-mi pare… Nu… Nu se cuvine să vă spun ce bine-mi pare! În viaţa mea nu mi-a fost cineva mai antipatic. (Se repede la domnişoara Casewell). Ia să ne gândim. Ce-am mai putea face ca s-o scoatem din sărite? Să plece! Să n-o mai văd în ochi!

— În situaţia asta? Nici o speranţă.

— Barem la topirea zăpezii…

— Oho, câte nu se pot întâmpla până la topirea zăpezii!

— Da… Da… Aveţi dreptate. (Se duce la fereastră). E atâta alb, încât… Dumneavoastră nu vă dă o senzaţie de… Linişte… De puritate…? Parcă te-ndeamnă să uiţi de toate.

— În cazul când poţi să uiţi.

— De ce o spuneţi cu atâta patimă?

— Eh, visam şi eu cu glas tare.
— La ce visaţi?
— Eu un fel de-a spune că „visam”. Mai degrabă mi-aduceam aminte… Degerături… Degerături din acelea care dor… Sângerează… Un aşternut zdrenţuit… Un lighean în care îngheţase apa… Un copil care tremură de frig. De groază…
— Nu v-aş fi crezut amatoare de…
— De?
— Peltea. În care roman aţi citit toate astea?
— N-ai ştiut că scriu romane şi eu?
— Dumneavoastră?
— Atâta doar că m-am lăsat de peltele şi am trecut la un gen mai modern.
— Care?
— Dacă te interesează: crud. Violent.
Îşi ascunde faţa pe după revista deschisă. Christopher o priveşte neîncrezător, apoi pune radioul tare de tot şi iese către salon. Sună telefonul. Mollie coboară cu cârpa de praf în mână.
— Da? Mollie pune radioul mai încet.
— Da, conacul Monkswell. Casa de oaspeţi… Poftim? Nu. Domnul Ralston e în curtea din spate. La telefon soţia lui… Cine? Poliţia din Berkshire? (Domnişoara Casewell lasă jos revista). Da, domnule comisar Trotter. Dar e imposibil. N-are să poată ajunge la noi. Suntem înzăpeziţi, complet înzăpeziţi. Nu mai există drum… (Domnişoara Casewell se ridică şi se îndreaptă spre scări). Nu poate răzbate nimeni… Da… Mă rog, dacă e absolut necesar… Dar de ce? Ce s-a…? Alo… Alo! Pune receptorul la loc.
Giles acum îmbrăcat cu paltonul vine în holul de la intrare. Se dezbracă şi îşi atârnă paltonul în hol.
— Mollie, nu ştii unde-i celălalt hârleţ?
— A telefonat de la poliţie.
— Necazuri cu poliţia? Nu cumva a-ţi fi servind băuturi alcoolice şi n-aveţi autorizaţie? Întreabă domnişoara

Casewell insinuant, în timp ce urcă încet scările.
— Comisarul şef. Trimite încoace pe cineva… Un sergent. N-am înţeles bine, precizează Mollie.
— N-are s-ajungă! Prevesteşte Giles.
— I-am spus. Dar vorbea de parc-a şi ajuns.
— Absurd. Nici c-un tanc nu poate trece prin nămeţi. Dar pentru ce-l trimite?
— Când am întrebat, a închis. N-am reţinut decât atâta că mă roagă să te conving să asculţi cu cea mai mare atenţie pe sergentul… Trotter… Aşa cred că-l cheamă… Şi să-i urmezi întocmai instrucţiunile. Ţie nu ţi se pare ciudat?
— Ce Dumnezeu o fi vrând?
— Ai făcut toate formele?
— Hârtiile-s în bufet, la bucătărie. Mai degrabă…
— Ce?
— Ieri… Cât pe ce să mă ciocnesc cu maşina de-un camion. Dar nu din vina mea.
— Nu. Altceva trebuie să fie.
— În orice caz, în legătură cu casa de oaspeţi. Cine ştie ce patalama ne lipseşte şi noi trăim ca nişte oameni cu conştiinţa curată.
— Ah, mai bine ne lăsăm păgubaşi, zău. Înzăpezirea are să dureze câteva zile. Toţi sunt nervoşi, sub tensiune, îi simt eu. Şi nici conservele n-o să ne-ajungă.
— Hai, capul sus. (O ia în braţe). Încă puţin şi-o să ne meargă ca pe roate. Am raţionat gospodăreşte cărbunele pentru calorifer, am cărat lemne în casă, am avut grijă de apa caldă şi am dat şi de mâncare la găini, plus o pârtie pe unde să putem scăpa de nevoie. (Râde). Dacă sar clienţii să ne bată. (Brusc, redevine serios). Totuşi… Când stai să te gândeşti, ca să trimită un sergent până aici, în condiţiile astea, trebuie să fie ceva grav… Foarte grav. Ceva ce nu suferă întârziere…
Se privesc prelung, intrigaţi. Din bibliotecă vine doamna Boyle.

— A, domnul Ralston! Radiatoarele din bibliotecă sunt reci ca ghiaţa.

— Ştiţi, nu prea stăm bine cu cărbunele, se scuză Giles.

— Pentru şapte guinee pe săptămână, avem, sper, dreptul la o căldură omenească. E incorect…

— Şi scandalos, ştiu. Veţi avea tot ce doriţi, doamnă.

Giles iese prin holul de la intrare. Mollie îl urmează până în dreptul arcadei.

— Doamna Ralston, nu vreau să m-amestec în ce nu mă priveşte, dar tânărul acela pe care l-aţi primit sub acelaşi acoperiş cu noi, e de-a dreptul bizar. Maniera lui… Cravăţile lui… Părul… Mă întreb dacă ştie măcar cum se foloseşte un pieptăn.

— Tânărul acela e arhitect şi se pare, dotat, spune Mollie.

— Poftim?

— Arhitectul Christopher Wren e…

— Drăguţa mea, despre Sir Christopher Wren, arhitectul, mai ştiu şi eu câte ceva, te asigur. Sir Wren a construit, nu-i aşa? Catedrala Sfântul Paul. Voi, tineretul, fiindcă abia aţi ieşit de pe băncile şcolii, vă închipuiţi că noi ceilalţi am rămas nişte ignoranţi.

— Mă referem la acest Wren, clientul nostru. Părinţii l-au botezat Christopher în speranţa că are să ajungă arhitect… Şi a ajuns… Sau, mă rog, aproape. În orice caz, nu-şi dezminte numele.

— Mie uneia povestea asta mi se pare destul de suspectă. (Se aşează în fotoliul mare de piele). În locul dumneavoastră, aş întreprinde chiar o mică anchetă, discretă. La urma urmei, ce ştiţi exact despre el?

— Tot atât cât ştim şi despre dumneavoastră, doamnă Boyle. Un singur lucru precis: că ne plătiţi fiecare şapte guinee pe săptămână. De fapt, nici nu avem nevoie să cunoaştem mai mult. Şi e o chestiune care ne priveşte pe noi. Gazdele trebuie să se supună soartei, indiferent dacă chiriaşii ni-s simpatici sau… Antipatici.

— Tânără şi lipsită de experienţă cum eşti, ai trebui să te bucuri când cineva care ştie mai multe despre viaţă, îţi dă un sfat. Cu tactul cuvenit, bineînţeles. Ori ai să-mi răspunzi că nici în ce-l priveşte pe italianul acela n-am dreptate.

— Dânsul cu ce-a păcătuit?

— Îl aşteptaţi? Se anunţase? Avea camera rezervată?

— A refuza cuiva sprijinul în condiţii ca cele de aseară e un fapt pe care-l condamnă şi legea. Dumneavoastră cea dintâi ar trebui să vă amintiţi asta.

— De ce tocmai eu?

— Aţi fost judecătoare. Aţi prezidat o dată un tribunal, nu?

— Tocmai de aceea îţi atrag atenţia că modul cum a picat din senin acest Paravicini sau cum Dumnezeu l-o mai fi chemând…

Paravicini tocmai coboară încetişor scările:

— Mă iertaţi că vă întrerup, stimată doamnă, dar nu, nu-mi place ca în conversaţiile la care intenţionez să iau parte, cineva să se simtă prost.

— Nu v-am auzit intrând, sare în picioare doamna Boyle.

— Am intrat pe vârfuri. Piano… (scurtă demonstraţie de mers pe vârfuri). Pianissimo. Dacă vreau să nu fiu auzit, nu sunt. E un mod foarte amuzant de a trece prin viaţă.

— Poate pentru dumneavoastră. Pentru alţii, nu.

— Şi-acuma, cred, e momentul să şedem şi să ne spunem anecdote. Pe aceea cu o clientă permanentă a caselor de oaspeţi care caută nod în papură ca să nu-şi plătească chiria, o ştiţi?

— Pe mine mă scuzaţi, dar am o scrisoare de terminat. Sper că alături, în salonaş, e mai cald.

Iese, Mollie o conduce până la uşă.

— Fermecătoarea noastră gazdă pare niţeluş indispusă. S-a întâmplat ceva, signora? o cercetează din coada ochiului.

— De dimineaţă toate-mi merg de-andoaselea. Din cauza zăpezii, probabil, spune Mollie.

— Ei da, zăpada complică unele probleme, nu-i aşa? Cu toate că din alt punct de vedere, le simplifică. Să fim

recunoscători zăpezii!
— Nu ştiu, la ce vă referiţi?
— Multe nu ştii matale. Dar ce ştii cel mai puţin e cum se conduce o casă de oaspeţi.
— Poftim, recunosc: nu ştiu. Dar asta nu-nseamnă că n-am să mă descurc. Întâi, că nu roşesc de mesele pe care vi le-am servit.
— Abia dacă aţi roşi, aţi fi fermecătoare. (Vine în spatele sofalei şi o ia pe Mollie de mână ca şi cum ar vrea să i-o sărute. Mollie îşi retrage mâna). Îmi permiţi să-ţi dau un sfat? Poate ai procedat naiv, şi dumneata şi soţul. Referinţe despre toţi aceşti oameni cărora le-aţi deschis ospitalier uşa, aveţi?
— Referinţe? Îmi închipuiam că clienţii vin şi atâta tot.
— E recomandabil totuşi ca înainte de-a spune bun-venit cuiva să te convingi că într-adevăr e bine venit. De exemplu, eu, cad aşa, dal callo, din cer şi vă spun o poveste: că mi s-a întroienit maşina. Ce ştiţi dumneavoastră despre mine? Nimic. Niente. Poate sunt un hoţ, un borfaş… Un evadat… Poate sunt nebun… Poate chiar un asasin…
— Ah! Mollie se trage un pas înapoi.
— Vedeţi! Şi nici despre ceilalţi oaspeţi ai dumneavoastră nu ştiţi mai mult.
— Ba nu. Despre doamna Boyle, de exemplu…
Doamna Boyle revine din salon; Mollie trece la masa de la fereastră.
— E mult prea rece în salon, spune doamna Boyle. Îmi pare rău, trebuie să vă deranjez şi să-mi scriu corespondenţa aici.
— Permite-mi să aţâţ focul. Pentru doamna. Ceea ce Paravicini şi face după ce trece la cămin; în holul de la intrare apare maiorul Metcalf:
— Doamnă Ralston, soţul dumneavoastră unde-i? Mă tem că la subsol au îngheţat puţin ţevile.
— Dumnezeule, groaznică zi! Adineaori, poliţia, acum ţevile. Mollie se duce spre holul de la intrare. Paravicini

scapă din mână vătraiul, cu un zgomot asurzitor. Maiorul Metcalf e înmărmurit.

— Poliţia? Se alertează doamna Boyle.

— Poliţia aţi spus? Întreabă Metcalf, ca şi cum nu i-ar veni să creadă.

— Da. A sunat adineaori de la poliţie. Ca să comunice că trimite un sergent. Dar nu cred că are să ajungă, rosteşte Mollie privind afară.

Giles vine în holul de la intrare, cărând un coş cu buşteni.

— Cărbunele ăla afurisit e amestecat cu pietroaie. Şi preţul… Hallo, s-a întâmplat ceva?

— Aflu că vine poliţia. Nu ştiţi de ce? Zice Metcalf.

— A, asta era. Nici o grijă. Prin nămeţii ăştia nu răzbate nimeni. Zăpada are peste un metru jumate. Toate drumurile sunt blocate. Giles îşi duce coşul la cămin: Domnule Paravicini, îmi daţi voie?

— Prego, prego…

În aceeaşi clipă se aud trei bătăi puternice în fereastră, iar sergentul Trotter, lipindu-şi obrazul de geam, încercă să privească înăuntru. Mollie scoase un strigăt şi arătă spre el. Giles traversează holul şi deschide larg fereastra. Sergentul Trotter pe schi, e un tânăr cam din topor cu o înfăţişare plăcută, jovială.

— Domnul Ralston?

— Da, îi răspunde Giles.

— Permiteţi-mi să mă prezint, Sergentul Trotter de la comisariatul din Berkshire. Aş vrea să-mi scot schiurile. Unde pot să le las?

— Mergeţi de-a lungul zidului, până la uşa din faţă. Vin să vă deschid.

— Mulţumesc.

Giles, lăsând fereastra deschisă, iese prin holul de la intrare.

— Nu-mi plac glumele pe seama forţei publice dar e ridicol să te gândeşti că plătim impozite pentru ca poliţia să facă sporturi de iarnă.

Mollie se duce să închidă fereastra.

— De ce-aţi chemat poliţia, doamnă Ralston? Şuieră italianul.

— N-am chemat-o eu, spune Mollie închizând fereastra.

Christopher vine din salon şi se opreşte în stânga sofalei. Întreabă:

— Cine-i individul acela? De unde-a apărut? M-am pomenit cu el că face slalom în dreptul ferestrei salonului… Plin de zăpadă dar îi râdeau ochii în cap.

— Credeţi, nu credeţi, e de la poliţie. Un poliţist… pe schiuri! Zice doamna Boyle.

Giles şi Trotter apar în holul de la intrare. Trotter şi-a scos schiurile şi le duce pe umăr.

— Să vă prezint: Sergentul Trotter din poliţia judiciară, face Giles prezentările.

— Bună ziua, spune Trotter.

— Imposibil să fiţi sergent. Sunteţi prea tânăr.

— Arăt tânăr, doamnă. Nu sunt, îi replică el doamnei Boyle.

— Ce-mi place la dumneavoastră e că vă râd ochii, spune Christopher.

— Pentru schiuri aveţi loc sub scări, precizează Giles, apoi ies prin partea opusă a holului de la intrare.

— Doamnă Ralston, îmi daţi voie să dau un telefon? Zice Metcalf.

— Vă rog, domnule maior.

Maiorul Metcalf trece la telefon, formează un număr.

— Simpatic băiat, nu? Totdeauna am fost de părere că poliţiştii au un „ce” atrăgător, remarcă Christopher.

— Ăstuia îi lipseşte principalul: judecata. I se citeşte tembelismul pe faţă, rosteşte indignată doamna Boyle.

— Allo! Allo! Metcalf i se adresează lui Mollie: Doamnă Ralston, mă tem că telefonul nu… Funcţionează.

— Poftim?

— E mort.

— Acum o jumătate de oră am vorbit eu…, se miră Mollie.

— Între timp o fi cedat cablul sub greutatea zăpezii.
— Va să zică, rupţi de lume. Complet rupţi de lume. Ca pe-o plută de naufragiaţi. Nu-i nostim? Hohoteşte isteric Christopher.
— Nu văd nimic de râs.
— Nu. Nici eu, e de acord doamna Boyle cu Metcalf.
— Cum, nu vă amuză aventura? Atenţie, copii – sticletele! Se isterizează iar Christopher.
Trotter revine, urmat de Giles, şi scoate un blocnotes:
— Şi-acum putem trece la chestiunea pentru care am venit. Domnul Ralston? Doamna Ralston?
— Dacă aveţi să ne comunicaţi ceva… În particular, putem trece în bibliotecă, sugerează Giles.
— Nu, nu-i nevoie. Mai bine, cu toată lumea de faţă. Pot să şed la masa asta? Trece la masa de la fereastră…
— Vă rog, nu vă jenaţi, spune Paravicini ridicându-se de la masă şi depărtându-se.
— Mulţumesc. Trotter ia loc pe pervaz cu o gravitate judecătorească.
— Ah, de ce atâtea introduceri? Spuneţi-ne o dată contravenţia, şi-o să plătim, spune Mollie enervată.
— Contravenţia? Despre altceva e vorba, doamnă Ralston. Cu totul altceva. Misiunea mea e… sunteţi puşi sub protecţia poliţiei.
— Protecţia…?
— În legătură cu asasinarea doamnei Lyon… Maureen Lyon, din Londra, sectorul West doi, Culver Street, numărul 24. Crima a fost comisă ieri, cincisprezece. Probabil aţi auzit sau aţi citit în ziare…
— Da. Am auzit la radio. Femeia care a fost sugrumată?
— Da, sugrumată (lui Giles). Primul lucru pe care vreau să-l aflu este dacă aţi cunoscut-o pe doamna Lyon.
— Prima oară când îi aud numele.
Christopher ridică privirea spre el, Mollie a răspuns clătinând negativ din cap.

— Poate aţi cunoscut-o sub alt nume. Lyon era un nume de împrumut. Victima avea cazier judiciar, astfel că i s-a putut stabili repede adevărata identitate. Mă-nţelegeţi: după fotografie şi amprente. Numele ei real a fost Maureen Stanning, soţia lui John Stanning, proprietarul fermei Longridge, care nu-i departe de aici…

— Longridge. Ferma Longridge. Nu acolo s-a petrecut pe vremuri… Povestea aceea, cu copiii…? Întreabă Giles.

— Exact. Faimosul caz de la ferma Longridge…

Domnişoara Casewell coboară scările:

— Trei copii… Nu? Traversează holul până la fotoliul din dreapta, unde se aşează. Toţi cei de faţă îşi întorc privirea după ea.

— Exact. Copiii Lorrigan. Doi băieţi şi o fată. Orfani. Tribunalul chemat să instituie o tutelă, i-a încredinţat soţilor Stanning, proprietarul fermei Longridge, la cererea lor. Peste puţin timp, unul din copii a murit din cauza brutalităţilor la care a fost supus şi din lipsă de îngrijire. La vremea lui, cazul acesta a făcut destulă senzaţie, rosteşte Trotter

— Da, îmi amintesc şi eu. O poveste oribilă, se cutremură Mollie. Trotter continuă:

— Cei doi Stanning au fost condamnaţi la închisoare. El a murit în timp ce-şi ispăşea pedeapsa. Doamna Stanning a fost eliberată în termen. Ieri, după cum v-am spus, a fost omorâtă prin sugrumare… (se uită în carnet) pe Culver Street, douăzeci şi patru.

— Cine a…? Şopteşte Mollie.

— Ajungem imediat şi la asta, doamnă. În apropierea locului crimei, s-a găsit o agendă. O agendă pe care erau notate doar două adrese. Prima, Culver Street, douăzeci şi patru. Cealaltă (face o scurtă pauză) conacul Monkswell.

— Poftim? Tresare stupefiat Giles.

— Da, confirmă sec Trotter.

Pe parcursul celor ce urmează, Paravicini se îndreaptă încet spre scări, pentru a se rezema în cele din urmă de una

din laturile interioare ale arcadei. Trotter reia:
— Acesta-i motivul pentru care domnul comisar şef Hogban, la primirea înştiinţării Scotland Yard-ului, a socotit necesar să mă trimită de urgenţă la faţa locului. Primul scop al misiunii mele este să aflu dacă dumneavoastră cunoaşteţi vreo legătură între actualii locatari ai conacului şi cazul mai vechi, de la ferma Longridge.
— Nu, nu cunosc niciuna. Niciuna. Trebuie să fie o coincidenţă, spune Giles. Trotter revine:
— Domnul comisar-şef Hogban nu e de părere c-ar fi o coincidenţă. Şi un zâmbet ciudat i se aşterne pe chip.
Maiorul Metcalf se întoarce spre Trotter, atent. Apoi îşi scoate pipa şi începe să şi-o umple, dar fără să-i lase din ochi pe Trotter care continuă:
— În condiţii normale, s-ar fi deplasat până aici chiar domnul comisar-şef. Dat fiind înzăpezirea şi că eu ştiu să skiez, m-a trimis cu misiunea de-a culege toate informaţiile despre actualii locatari ai conacului şi de a lua orice măsuri socotesc de cuviinţă pentru a le asigura securitatea.
— Securitatea? Se miră Giles. Dar ce-şi închipuie omul ăsta, că suntem în primejdie? Dumnezeule, sper, nu vrea să spună că vreunul din noi trebuie să se aştepte să fie asasinat?
— Nu e bine să provocăm panică. Mai ales la doamna mă gândesc. Dar…, aţi înţeles perfect, domnule Ralston. Viitoarea victimă e aici de faţă, punctează sec Trotter.
— Dar nu se poate, aşa, fără-un motiv, şopteşte Giles.
— Ca să aflăm motivul am fost trimis aici.
— Ce spuneţi dumneavoastră e de domeniul nebuniei, strigă Giles.
— Exact. Se pare că asasinul nu e în toate minţile. Tocmai de aceea e periculos. Trotter e ferm, priveşte în jur, studiindu-i pe cei de faţă.
— Absurd! Exclamă doamna Boyle.
— Tras de păr! O completează domnişoara Casewell.

— Mie mi se pare plauzibil, spune Christopher şi se întoarce şi-l priveşte pe maiorul Metcalf: Şi palpitant, completează el.

Maiorul Metcalf îşi aprinde pipa. Mollie intervine:

— Mă iertaţi dar am impresia că nu ne-aţi spus tot.

— Încă nu, doamnă Ralston. Mai sunt câteva amănunte. Sub cele două adrese erau notate cuvintele unui cântec pentru copii, refrenul: „Trei şoareci". Iar lângă cadavrul femeii din Culver Street o hârtioară pe care stătea scris, „Iată primul", deasupra unui desen care înfăţişa trei şoareci mici şi câteva note muzicale, pe un portativ mâzgălit în pripă. Acelaşi cântec. În Anglia îl cunoaşte orice copil. (Cântă). „Trei şoareci"

— Trei şoareci" „Orbi şi mititei…", cântă Mollie suspinând.

Christopher i se alătură. Mollie însă, se întoarce spre el tăcând brusc.

— Fermierul, ca să scape de ei…", zice Christopher. Culmea e că ieri l-am cântat şi eu doamnei Ralston. (Râde). Trebuie să recunoaşteţi, e un indiciu (înaintează spre Trotter şi încrucişează mâinile ca pentru a i se pune cătuşe) – Sunt primul suspect. Nu mă arestaţi?

— Ah, ce fler am! Exclamă doamna Boyle, apoi spre ceilalţi: Eu l-aş fi arestat de cum l-am văzut.

— Poliţia n-are dreptul să aresteze pe baza unei simple impresii sau a unei coincidenţe. Îmi trebuiesc probe, spune Trotter.

— Vă rog să mă scuzaţi, de probe nu dispun. Încă, spune Christopher întorcându-se râzând, la locul lui şi fredonând: „Trei şoareci"

— Încetaţi! E oribil! Ţipă Mollie.

— Au fost aşadar trei copii şi a murit unul, zise Giles.

— Da. Cel mai mic. Un băiat de unsprezece ani, precizează Trotter.

— Cu ceilalţi doi ce s-a întâmplat? Întreabă Giles.

— Fata a fost adoptată de cineva. N-am reuşit să-i dăm de urmă. Băiatul, cel mai mare dintre fraţi, trebuie să aibă

acum vreo douăzeci şi doi de ani. A dezertat din armată şi de atunci nu se mai ştie nimic despre el. În fişa medicală pe care am găsit-o la unitatea unde şi-a făcut stagiul, scrie: „schizofrenie”. Adică… Are o rotiţă stricată.

— Vasăzică se bănuie că el a ucis-o pe Maureen Lyon… Stanning? Articulează Mollie.

— Da.

Mollie continuă:

— Şi că bolnav mintal fiind, mânat de furia asasină a lui… Va veni aici ca să-şi caute o a doua victimă… Printre noi… De ce?

— La acest „de ce” trebuie să-mi răspundeţi dumneavoastră. După părerea domnului comisar-şef, o legătură trebuie să existe (lui Giles): Domnule Ralston, susţineţi deci că în ce vă priveşte, n-aţi avut nimic de-a face cu cazul de la ferma Longridge?

— Nimic.

— Tot aşa şi dumneavoastră, doamnă? I se adresează Trotter lui Mollie.

— Eu… Nu… Vreau să spun… Nici o legătură.

— Dar din personalul de serviciu al conacului? Continuă Trotter.

Doamna Boyle îşi manifestă în tăcere atitudinea dezaprobatoare.

— Nu avem nici un personal de serviciu, răspunde Mollie. Asta mi-a adus aminte, domnule sergent. Pot să mă duc la bucătărie? Dacă aveţi nevoie de mine, chemaţi-mă.

— Vă rog.

Mollie iese prin holul de la intrare. Giles traversează holul după ea, dar se opreşte la auzul întrebării următoare a lui Trotter.

— Acuma, dacă sunteţi buni, numele dumneavoastră, ale tuturor.

— Dar e ridicol. Noi suntem aici în treacăt, ca la un hotel. Am sosit abia ieri. Nu avem, nu putem avea nimic comun cu

ce s-a petrecut în vecinătate acum… Câţi ani? replică cu o nervozitate estompată doamna Boyle.

Trotter vrând să pară binevoitor, chiar drăguţ:

— Totuşi, se ştia că veţi veni. Nu v-aţi hotărât de la o zi la alta. Aţi reţinut camerele.

— Bineînţeles, revine Boyle. Deci dumneavoastră… (cu privirea aţintită asupra lui Paravicini). Domnul…

— Paravicini. Maşina mea s-a întroienit aseară, aici în apropiere.

Trotter, cu un aer distrat, continuă:

— Ceea ce nu schimbă situaţia, căci dacă cineva, de exemplu, v-a urmărit, înseamnă că ştie unde aţi tras.

— Accidentul domnului Paravicini a avut loc după crima din Culver Street. Or, agenda cu adresa a fost pierdută înainte, intervine Metcalf.

— Şi dacă agenda era a domnului Paravicini? Râde satisfăcut şi insinuant Christopher.

— Vă rog, vă rog. Întrebările le pun eu şi vreau să mi se răspundă cât mai repede. Cine dintre dumneavoastră a avut vreo legătură cu povestea de la ferma Longridge (tăcere desăvârşită). Poate nu vă daţi seama de situaţie. Aici în casă, printre dumneavoastră, se află un om în pericol… În pericol de moarte… Eu, poliţia, am datoria să ştiu cine-i acela. (Încă o tăcere). Bine. Vă voi întreba pe fiecare în parte. (Lui Paravicini): Încep cu dumneavoastră care vă aflaţi aici mai mult sau mai puţin din întâmplare, domnule Pari…

— Para… Paravicini. Scumpe domnule poliţai, eu nu am de unde şti nimic, dar nimic, despre cele ce s-au discutat aici. Vin de prea departe. Sunt cetăţean străin! Nu pot avea nici o cunoştinţă despre o afacere strict locală, veche de atâţia ani.

Trotter se ridică şi se opreşte în faţa doamnei Boyle.

— Doamnă…?

— Boyle. Nu înţeleg, de unde până…? Îţi pun în vedere, socot întrebarea dumitale o impertinenţă… Ce amestec pot

avea eu cu cazul acela atât de… Atât de dezgustător?
Maiorul Metcalf îi aruncă o privire pătrunzătoare.
— Domnişoara?
— Casewell. Leslie Casewell. N-am auzit niciodată de ferma Longridge. Nu cunosc nimic din cele ce se discută aici.
— Dumneavoastră, domnule?
— Metcalf… Maiorul Metcalf. Cazul mi-a fost cunoscut, la vremea sa, din presă. Pe vremea aceea, mă aflam în garnizoană la Edinburgh. Personal, nu am avut nici o relaţie.
— Şi dumneavoastră?
— Christopher Wren. Eu eram pe-atunci copil, şi subliniez „copil”. Altceva nu am de declarat.
— Deci asta-i tot, da? Niciunul nu aveţi de adăugat nimic. Niciunul? Tăcere. Trotter trece în centru.
— Bine. În cazul când asasinul va lovi din nou, de data aceasta, aici, în casă, poliţia îşi declină orice răspundere. Domnule Ralston, vă rog, aş vrea să arunc o privire prin restul casei.
Iese prin arcada holului de la intrare, urmat de Giles. Paravicini se aşează pe canapeaua din pervazul ferestrei.
— Iubiţii mei prieteni, spune Christopher ridicându-se, plutim în senzaţional. Foarte simpatic băiat, nu-i aşa? În ce mă priveşte, am nutrit totdeauna o admiraţie nespusă pentru poliţişti. Aspri, căliţi, bărbaţi. Ne vom bucura nu numai de odihnă dar şi de-un suspans. „Trei şoareci”! Ei, nu e culmea?! Adineauri îl ştiam perfect, şi-acuma… Curios lapsus. Credeţi că-i un indiciu?
Fluieră şi fredonează melodia până şi-o reaminteşte.
— Domnule Wren, vă rog! Intervine agasată doamna Boyle.
— Nu vă place? E-un fel de cântec autograf. Semnătura asasinului. Vă daţi seama ce-i insuflă lui astea trei note? Câtă. Voinţă.?

— Trebuie să fie truc gazetăresc, încearcă o explicaţie doamna Boyle. Eu una nu cred o iotă.

— Nu credeţi? Dar dacă v-aş surprinde singură şi m-aş apropia tiptil de dumneavoastră, începând deodată să fluier?

— Ceea ce Christopher şi face – Şi-n clipa aceea aţi simţi nişte mâini reci în jurul gâtului?

— Ah, tinere. Termină! Ţipă ea ridicându-se.

— Ajunge. Christopher. Orice glumă are o limită. Şi cinstit vorbind, nu văd nimic amuzant, spune Metcalf.

Christopher îşi reia ideea:

— Ce poate fi mai amuzant decât gluma unui nebun? Pentru că asta este. Cu cât mai demenţială, cu atât mai neprevăzută, mai… Imensă! Ador glumele macabre. Ducându-se spre holul de la intrare, priveşte în jur la fiecare în parte şi chicoteşte.

— Păcat că nu puteţi vedea ce mutre aveţi, exclamă el şi iese.

— Eu, dac-aş pune pe unul din noi sub supravegherea poliţiei, aş începe cu iresponsabilul ăsta, zice doamna Boyle.

Mollie care vine din sufragerie se opreşte în uşă:

— Soţul meu unde-i?

— O face pe ghidul poliţistului nostru, răspunde ironic domnişoara Casewell.

— Prietenul dumitale, arhitectul, s-a comportat adineauri de o manieră pentru care nu am cuvinte. Nu am cuvinte, se plânge doamna Boyle, cu ironie nedisimulată.

— Mulţi tineri de azi par să aibă nervii uzaţi înainte de vreme, filosofează Metcalf, la care doamna Boyle nu se poate abţine.

— Nervi uzaţi? Teatru! Ca să vă fac o mărturisire intimă, deşi nu-mi stă în obicei: personal am nervii atât de tari, încât aş spune aproape că-mi lipsesc.

— Sunteţi de felicitat. De altfel, aţi dovedit-o şi acum câteva minute. Eu chiar vă admiram, rosteşte Metcalf.

— Pe mine? Pentru ce?

— Dacă nu mă înşeală memoria, tribunalul care a încredinţat soţilor Stanning tutela celor trei copii fusese prezidat de o judecătoare. Iar judecătoarea se numea Boyle.

— Da. Aveţi o memorie surprinzătoare… Dar pentru ce să se răzbune pe mine? Ce răspundere am eu? Tutela copiilor am încredinţat-o numai pe baza recomandărilor din localitate. Perechea de la ferma Longridge păreau oamenii cei mai cumsecade. Şi atât de dornici să aibă copii! Plus condiţiile pe care le ofereau: lapte, ouă proaspete, aer curat…

— Muncile cele mai grele, bătăi, înflămânzire, zice Metcalf.

— Cum să fi prevăzut ce avea să se întâmple?

— Da, nu m-am înşelat, spune Mollie, scrutând-o pe doamna Boyle. Dumneavoastră aţi fost…

Maiorul Metcalf o priveşte încordat pe Mollie.

— Potrivit legii, eu mi-am făcut datoria. Da, da, datoria legală. Nu înţeleg de ce sunt acum insultată.

Paravicini izbucneşte într-un râs nestăpânit:

— Scuzaţi, dar… Credeam că dumneavoastră englezii, aveţi totuşi simţul umorului.

Continuând să râdă, Paravicini intră în salon.

— Individul ăsta nu mi-a inspirat niciodată încredere, spune doamna Boyle.

— La urma urmei, dincotro venea el aseară? Se întreabă domnişoara Casewell.

— Nu l-am întrebat, răspunde Mollie.

— Are ceva fals. Contrafăcut. Nu ştiu. Pare machiat, deghizat… Parcă joacă un rol. Şi pentru vârsta lui, zburdă prea mult, adaugă domnişoara Casewell, şi îşi aprinde ţigara.

— Da. Apare totdeauna de unde nu te aştepţi, constată Mollie.

— S-au terminat lemnele, văd. La un gest al lui Mollie, continuă: Lăsaţi. Aduc eu. Iese prin holul de la intrare.

— Abia patru după-amiază şi poftim, s-a şi întunecat. Apoi Mollie aprinde lămpile de deasupra căminului. Aşa-i mai plăcut, nu?

Doamna Boyle se foieşte sub privirea celorlalte două femei, adunându-şi corespondenţa în mapă spune:

— Nu ştiu… Nu ştiu unde mi-am lăsat stiloul.

Se ridică şi traversează holul pentru a intra în bibliotecă. Din salon se aude „Trei şoricei” cântat la pian, cu un singur deget. Mollie trage perdelele:

— Nesuferită melodie!

— Nu vă place? De ce? Vă aminteşte de copilărie? Aţi avut o copilărie nefericită? O întreabă domnişoara Casewell.

— Dimpotrivă. Mai fericită nici nu se poate.

— Vă invidiez.

— Dumneavoastră, nu?

— Nu. Râde: O, nu!

— Mă iertaţi, n-am vrut să răscolesc nici o…

— A, e atât de mult de-atunci, încât… Omul uită repede, oftează domnişoara Casewell.

— Nu totdeauna. Se spune că ceea ce ţi se întâmpă în copilărie, te pecetluieşte pentru toată viaţa, filosofează Mollie.

— Se spune”, „se spune”. Cine spune?

— Psihologia, de exemplu.

— Prostii. Nu dau doi bani pe psihologi şi psihiatri. Sunt nişte excroci. Aţi avut vreodată de-a face cu ei?

— A, nu, niciodată.

— Nu vă doresc să încăpeţi pe mâinile lor. Viaţa e una şi bună. Vezi-ţi de drumul tău, degeaba răscoleşti ce-a fost.

— Şi dacă nu te poţi împiedica s-o faci? E sceptică Mollie.

— Chestie de voinţă.

— Poate.

— Sigur, spune cu patimă domnişoara Casewell.

— Nu vă contrazic. Survin însă… Împrejurări. Când omul n-are încotro şi…

— Nu survine nimic. Prefer să nu observ.

— Şi credeţi că asta rezolvă lucrurile? Poate că dimpotrivă, ar trebui privite aşa cum sunt, drept în faţă. Asta numesc eu luciditate.

— Depinde la care lucruri vă referiţi, doamnă Ralston.

— A, nu… Nu mă refeream la ceva anume, răspunse cu un râs stins.

— Nimic din ce-a fost nu poate să mă afecteze… Decât în măsura în care vreau eu.

Giles şi Trotter coboară de la etaj.

— La etaj mi se pare totul în ordine, spune Trotter.

Vede uşa deschisă la sufragerie, traversează şi intră acolo. Va reapare în holul de la intrare. D-ra Casewell îl urmează în sufragerie, lăsând şi ea uşa deschisă. Mollie se ridică şi începe să facă ordine. Giles se apropie de ea, ca şi cum ar vrea să-i vorbească, dar e întrerupt de Trotter, care traversează holul spre salon:

— Acolo ce-aveţi, salonul?

Trotter intră. Câteva clipe, cât ţine uşa deschisă, pianul se aude mai tare. De data aceasta, Trotter va reapare prin arcada dinspre etaj, unde deschide uşa de la bibliotecă.

— Fiţi bun, închideţi uşa. Trage îngrozitor aici, se lamentează doamna Boyle.

— Scuzaţi, doamnă, dar trebuie să cunosc exact terenul. Trotter închide uşa. Urcă din nou scările, cuprins de frenezie.

— Mollie, vroiam să te întreb ce…? Spune Giles. Trotter coboară imediat:

— Eu asta cred, am terminat. Nu văd nimic suspect. E timpul să raportez situaţia şi domnului comisar-şef. Se duce la telefon.

— Nu puteţi vorbi. E defect, spune Mollie. Trotter se întoarce brusc:

— Ce? (Ridică receptorul) De când?

— A încercat şi domnul maior Metcalf. Îndată după ce-aţi sosit.

Ceva apăsător şi încordat pluteşte în aer.

— Dar funcţiona. S-a vorbit cu dumneavoastră de la comisariat.

— Da. Dar între timp, mă tem, greutatea zăpezii o fi rupt cablul, explică Mollie.

— Nu cred. Mai degrabă să nu fi fost tăiat de-aici.

— Tăiat? Cine putea să-l taie? Se miră Giles.

— Domnule Ralston, ce ştiţi dumneavoastră despre chiriaşii pe care-i aveţi… Abia de ieri?

— Eu… Noi… Mare lucru nu putem şti, nu-i aşa?

— Aha.

— Doamna Boyle ne-a scris de la un hotel din Bournemouth. Domnul maior Metcalf de la adresa sa din… De unde?

— Leamington, precizează Mollie.

— Wren, din Hampstead, iar Casewell – domnişoara – de la o pensiune din Lenaington. Paravicini, cum v-am mai spus, a picat aseară, neanunţat. Probabil că la nevoie, s-ar putea legitima fiecare.

— Desigur, am să le cer legitimaţiile. Dar nu ne putem bizui numai pe nişte hârtii.

Mollie ţine să intervină:

— După părerea mea, deocamdată n-avem de ce ne teme. Chiar dacă… Mă rog, să spunem, nebunul care-a făptuit prima crimă, ar încerca să ajungă aici… Până la topirea zăpezii, nu văd cum.

— Decât, doar dacă n-a şi ajuns.

— Ajuns? Aici? e surprins Giles.

— De ce nu? Toţi chiriaşii dumneavoastră au sosit aseară. La câteva ore după uciderea doamnei Stanning. Cât durează drumul de la Londra până aici?

— Bine, dar cu excepţia domnului Paravicini, toţi reţinuseră camerele cu mult înainte.

— Şi crimele par premeditate de mult.

— Crimele? Există o singură crimă. Cea din Culver Street. De ce sunteţi atât de convins că va fi una şi aici?

— De tentativă, cel puţin, sunt sigur. Crima sper s-o împiedic.

— Nu, e de necrezut.

— Cunoaşte poliţia semnalmentele… Omului aceluia de pe Culver Street?

— Înălţimea mijlocie, palton de culoare închisă, pălărie de fetru, închisă şi ea, faţa acoperită de un fular gri sau bej, deschis. Părea răguşit sau se prefăcea, în orice caz vorbea în şoaptă. La dumneavoastră în hol, acuma, atârnă trei paltoane de culoare închisă. Unul e al dumneavoastră, domnule Ralston… Şi sunt şi trei pălării de fetru…

Giles care făcuse câţiva paşi spre holul de la intrare se opreşte la replica lui Mollie:

— Nu. Nu pot să cred! Exclamă Mollie stupefiată.

— Dar ce mă îngrijorează cel mai tare e întreruperea telefonului. În cazul când a fost tăiat… Trotter se apleacă, plimbându-şi mâna de-a lungul firului.

— Pe mine mă scuzaţi. Încă nu sunt gata cu masa.

Mollie iese prin holul de la intrare. Giles îi zăreşte deodată mănuşa uitată pe fotoliu, o ridică, o miroase, se joacă absent cu ea, când din mănuşă cade un tichet de autobuz. Giles îl ridică, e uimit:

— Londra? Priveşte în urma lui Mollie, apoi din nou, la tichet.

— Ea, la Londra!

— Aţi spus ceva? Tresare Trotter.

— Poftim? Nu. Nu. Giles se încruntă, mototoleşte tichetul şi-l vârâ în buzunar.

— Există o derivaţie? Întreabă Trotter preocupat de telefon.

— Da. Sus, în camera noastră, răspunde prompt Giles.

— Sunteţi bun să vedeţi, funcţionează? Dacă nu, verificaţi dumneavoastră firul şi la etaj.

Giles abătut, cu mănuşa în mână, urcă repede la etaj.

Trotter continuă să urmărească firul, până la fereastră. Aici, desface perdelele şi deschide geamul, aplecându-se în

afară după fir. Traversează holul de la intrare, dispare o clipă şi se întoarce cu o lanternă. Trece din nou la fereastră, se apleacă afară, plimbându-şi lanterna prin curte, apoi păşeşte precaut în exterior. În scurt timp se face nevăzut. Afară e întuneric complet.

Doamna Boyle vine din bibliotecă, se zgribuleşte de frig, observă fereastra deschisă, apoi ducându-se spre fereastră:

— Ei, cum vă place? Parc-am fi în toiul verii!

Trânteşte geamul, trage perdelele, apoi trece la cămin şi pune un buştean pe foc. Traversează holul spre aparatul de radio şi îl deschide. Apoi se duce la masa de la fereastră, îşi alege o revistă, începe s-o răsfoiască, dar muzica de la radio îi displace, se încruntă, se întoarce la aparat şi caută alt post.

O voce la radio, uşor profesorală: Pentru a exemplifica ce înţelegem prin termenul,mecanismul psihologic al fricii" să luăm o situaţie clată. Închipuiţi-vă, stimaţi ascultători, că fiecare sunteţi singur într-o încăpere pustie. Se lasă noaptea. În spatele dumneavoastră se deschide încetişor o uşă…

Între timp, cineva a deschis uşa de la sufragerie şi începe să fluiere din prag „Trei şoricei". Doamna Boyle se întoarce cu o tresărire, apoi cu voce uşurată:

— A, dumneata! Radioul parcă s-a înţeles cu poliţia ca să ne facă şederea cât mai plăcută!

Revine la aparat şi schimbă postul pe muzica de mai înainte. Prin uşa întredeschisă a sufrageriei, se strecoară o mână care stinge, la comutatorul de acolo, lămpile de deasupra căminului.

Întuneric complet.

— Hei, ce faci? De ce-ai stins lumina?

Cineva pune radioul la maximum. Zgomotul înăbuşit al unei scurte încăierări şi o horcăitură. Apoi, un corp care se prăbuşeşte. Un patrulater de lumină desenează în fund, pe peretele holului de la intrare, deschiderea unei uşi laterale; probabil, cea de la bucătărie. Mollie apare în hol:

— De ce-aţi stins lumina? Dumnezeule, ce hărmălaie!

Aprinde lumina în holul de la intrare şi se îndreaptă spre aparatul de radio. În faţa sofalei, se împiedică de trupul doamnei Boyle.

— Doamnă Boyle!

Se apleacă, apoi, cu un strigăt de groază, face un pas îndărăt.

II.

Zece minute mai târziu.

Cadavrul doamnei Boyle a fost scos din hol. Toţi locatarii conacului s-au adunat în faţa sergentului Trotter, care, aşezat la masa de la fereastră, conduce ancheta. Mollie, lângă masă, în picioare; ceilalţi şed cu toţii: Maiorul Metcalf, în fotoliul mare de piele. Christopher, pe scaunul de la masa de scris. Giles pe o treaptă a scării dinspre etaj, d-ra Casewell la un capăt al sofalei, Paravicini la celălalt. Trotter reia:

— Vă rog, doamnă Ralston, încercaţi, gândiţi-vă… Acuma, v-aduceţi aminte?

Mollie e în pragul unei crize de nervi:

— Nu pot. Înţelegeţi-mă. Nu-mi… Nu-mi pot aduna gândurile.

— Doamna Boyle a fost ucisă chiar în clipa când aţi intrat dumneavoastră. Veneaţi de la bucătărie. Sunteţi sigură, n-aţi văzut, n-aţi auzit pe nimeni până să veniţi aici?

— Nu… Nu. Nu cred. Doar radioul, pus la maximum. Chiar mă gândeam: ce-i larma asta? Era asurzitor. Nici n-aş fi putut auzi altceva.

— E limpede! Numai asasinul avea interes să provoace zgomot, sau… (cu subînţeles). Asasina.

— Cum aş fi putut desluşi alt sunet? Zice neputincioasă Mollie.

— Şi totuşi, firesc era s-auziţi. Sau să simţiţi. Dacă persoana care a făptuit crima s-a refugiat încoace (arăta spre stânga) e pentru că, probabil, v-a auzit venind de la

bucătărie. Putea aşadar, fie să urce în fugă scările… Fie să se strecoare în salon.

— Cred… Nu, nu sunt sigură… Parc-a fost o uşă care scârţâia şi pe urmă… S-a închis… Repede. Asta, chiar în momentul când ieşeam eu de la bucătărie.

— Care uşă?

— Nu-mi dau seama.

— Gândiţi-vă, doamnă Ralston. Încercaţi, concentraţi-vă. La etaj? La parter? Departe? Aproape? Dreapta? Stânga?

— Nu ştiu. Credeţi-mă, nu ştiu. Nu sunt nici măcar sigură c-am auzit ceva. (Se duce la fotoliul din centru şi se aşează. Are lacrimi pe faţă).

— Nu credeţi c-ajunge de când o torturaţi? Mult nu mai suportă, intervine furios Giles.

— Aici se anchetează o crimă, domnule Ralston. Până acum, niciunul dintre dumneavoastră nu m-aţi crezut pe cuvânt. Doamna Boyle de asemenea. Doamna Boyle a negat că avusese pe vremuri un amestec – indirect, mă rog, totuşi, un amestec, în cazul soţilor Stanning. Câţiva dintre dumneavoastră care cunoaşteţi acest amestec l-aţi tăinuit de poliţie. Cu cât întârziem în descoperirea ucigaşului, cu atât persistă pericolul. Ori vi-i indiferent dacă aici va mai muri sau nu cineva?

— Încă o crimă? Nu vă daţi seama ce…, îngăimă Giles.

Trotter cu o gravitate extremă explică:

— Cântecul spune „trei şoricei”.

— Un asasinat pentru fiecare? Dar ar trebui atunci să mai existe aici în casa, cineva care…, revine Giles.

— Aţi înţeles foarte bine. Încă cineva care-a avut vreun amestec cu cele întâmplate copiilor de la ferma Longridge. În agenda găsită de poliţie fuseseră notate două adrese. Pe Culver Street douăzeci şi patru. Aceasta a fost lovită. Cine vă garantează însă că la Conacul Monkswell nu mai există, după doamna Boyle, încă o posibilitate?

— Absurd. Prea ar fi mare coincidenţa ca doi oameni, amestecaţi în povestea de-atunci, să se nimicească…

Trotter îi replică vehement, aserţiunii domnişoarei Casewell:

— Cel puţin doi au fost şi până acum domnişoară Casewell. Unul era doamna Boyle, celălalt… Asasinul… Se află printre dumneavoastră. De ce n-ar exista şi un al treilea? (Se ridică). Deocamdată însă aş vrea să clarificăm unde se găseau cei din casă în momentul uciderii doamnei Boyle. Pe doamna Ralston am ascultat-o. Dumneavoastră, spuneţi, eraţi la bucătărie. Aţi ieşit de acolo, aţi traversat coridorul, care e foarte scurt şi aţi ajuns aici. Radioul era asurzitor, lumina stinsă, întuneric. Aţi aprins lumina, aţi văzut-o pe doamna Boyle şi aţi strigat.

— Da. Şi aveam senzaţia că nu pot… Că nu scot nici un sunet. Ca într-un coşmar. Dar aţi venit toţi, şi-atunci…

— Foarte important, doamnă Ralston. Am venit toţi. Fiecare din altă parte, la câte o mică diferenţă de timp. (Face o pauză). Ca să recapitulăm exact lucrurile. Eu, domnule Ralston, ieşisem pe fereastră, ca să controlez afară firul telefonului. Dumneavoastră vă duseserăţi la etaj ca să verificaţi derivaţia. Unde eraţi când aţi auzit strigătul doamnei Ralston?

— În camera noastră. Derivaţia nu funcţiona nici ea. M-am uitat pe geam, afară, poate zăresc unde-a fost tăiat firul. Nu se putea vedea nimic: Imediat după ce-am închis geamul, am auzit-o pe Mollie strigând şi am alergat jos.

— Cam mult timp pentru atât de puţin lucru, nu vi se pare?

— Nu. Dumneavoastră?

— Dacă mi se părea firesc, nu vă întrebam.

— Eram… Eram preocupat de ceva.

— De ce anume?

— O frământare… Pur personală… Mă priveşte.

— Mă rog. Dumneavoastră, domnule Wren?

Christopher ridicându-se şi apropiindu-se încet de Trotter:

— Fusesem la bucătărie să văd dacă doamna Ralston nu avea nevoie de un ajutor. Îmi place grozav să gătesc. După

aceea, am urcat în camera mea.
— În ce scop?
— Ce vi se pare nefiresc ca un om să se ducă în cameră? Vreau să spun… Oricui i se poate întâmpla să simtă nevoia de-a fi singur…
— Deci v-aţi dus în camera dumneavoastră pentru că aţi simţit nevoia de-a fi singur.
— M-am dus să mă perii pe cap – poftim! Şi să-mi mai aranjez hainele.
— Să vă periaţi pe cap?
— În orice caz, la mine în cameră eram, nu în altă parte.
— Şi aţi auzit strigătul doamnei Ralston?
— Da.
— Şi aţi coborât imediat?!
— Da.
— Nu înţeleg un lucru: dacă aţi coborât imediat, cum se face că nu v-aţi întâlnit cu domnul Ralston?
Christopher şi Giles schimbă o privire.
— Am coborât pe scara de serviciu. E mai aproape de uşa mea.
— Dar de urcat, pe unde aţi urcat? Tot pe scara de serviciu?
— Tot.
Se întoarce la scaunul de la masa de scris şi se aşează.
— Aha. (Trece în faţa sofalei) Domnul Paravicini?
— V-am mai spus. (Se ridică, se depărtează puţin de Trotter). Cântam la pianul din salon… Alături, signor commissario. (Arată spre stânga).
— Nu sunt comisar, sunt numai sergent. V-a auzit cineva cântând la pian?
— Chi lo sa? Cântam foarte, foarte încet. Cu un singur deget, surâde italianul.
— Cântaţi „Trei şoricei”, precizează neaşteptat Mollie.
— Adevărat? Întreabă ascuţit Trotter.
— Da. E o melodie care se prinde uşor… Chiar puţintel obsedantă. Sper, sunteţi toţi de acord cu mine.

— E îngrozitoare, punctează iar Mollie.
— Şi totuşi ţi se învârte în minte. Cineva, l-am auzit eu, o şi fluiera, completează Paravicini.
— O fluiera? Unde? se miră Trotter.
— Nu sunt sigur. Poate aici, în holul mare Poate pe scări… Poate chiar sus, într-o cameră de la etaj.
— Când? Când fluiera „Trei şoricei”? (Nici un răspuns. Scurtă pauză). Povestea cu fluieratul e o invenţie de-a dumneavoastră, domnule Paravicini?
— Nu, nu, signor commissario… Pardon – sergente. Cum am să inventez una ca asta?
— Bine. Să mergem mai departe. Aşadar, cântaţi la pian.
— Cu un deget, ăsta… Deodată aud radioul. Fortissimo. Îmi spărgea timpanul. Pe urmă deodată a strigat doamna Ralston.
Trotter trece la masa de la fereastră, recapitulează cele aflate socotind pe degete.
— Domnul Ralston, la etaj. Domnul Wren, la etaj. Domnul Paravicini, în salon. Domnişoara Casewell…
— Domnişoara Casewell scria o scrisoare în bibliotecă.
— Puteaţi auzi ce se petrece aici?
— Nu, n-am auzit nimic. Decât când a strigat doamna Ralston.
— Şi ce aţi făcut?
— Ce-a făcut toată lumea. Am venit încoace.
— Imediat?
— D-da… Aşa cred…
— Spuneţi că atunci când aţi auzit-o pe doamna Ralston strigând, dumneavoastră scriaţi o scrisoare?
— Nu spun. Aşa este.
— Aşadar, ca să veniţi încoace, v-aţi ridicat de la masa de scris?
— Da, răspunse foarte hotărâtă domnişoara Casewell.
— Totuşi, pe masa de scris din bibliotecă n-am observat nici o scrisoare neterminată.
— Nici nu puteaţi observa. Am luat-o cu mine.

Îşi deschide poşeta, scoate o scrisoare, se duce la Trotter şi i-o întinde.

— Scumpa mea Jessie…”_Cine e? O prietenă? O rudă, întreabă Trotter după ce se uită peste scrisoare înapoind-o.

— Asta nu te priveşte pe dumneata, şi îi întoarse spatele.

— Rămâne de văzut. În orice caz, eu, dac-aş auzi pe cineva că strigă în timp ce-mi scriu corespondenţa, mă îndoiesc c-aş fi aşa de calm, încât să iau scrisoarea neterminată, s-o împăturesc cu grijă şi s-o pun în buzunar, înainte de a alerga să văd cine, de ce strigă.

— Nu? Interesant.

— Şi-acum, dumneavoastră, domnule maior. Spuneaţi că eraţi în pivniţă. Ce căutaţi în pivniţă? Îl întrebă pe Metcalf.

— Mă uitam, răspunde acesta foarte amabil. Atâta tot. Pornisem după lemne şi deschisesem uşa de la debaraua de sub scări, lângă bucătărie. Plină de vechituri, mai ales materiale sportive. În debara, văd altă uşă. O deschid şi dau de nişte trepte. Cobor şi-ajung în pivniţă. De fapt, un fel de coridor lung, cu carcere sau, nu… Chilii de amândouă părţile. Pe semne, conacul a fost clădit pe locul unei vechi mănăstiri. Foarte interesant.

— Găsiţi? Mie mi-i groază să cobor acolo, se înfrigurează Mollie.

— La drept vorbind, asta spune şi numele conacului „Monskwell” – fântâna călugărului.

— Domnule maior, să lăsăm arheologia pentru când vom avea timp. Deocamdată, aici se anchetează o crimă. Doamna Ralston ne-a declarat că a auzit o uşă care scârţâie. În tot conacul singura uşă care scârţâie este aceea de la debara. Doriţi să vă fac demonstraţia?

— Nu. Am observat şi eu.

— Admiteţi deci şi dumneavoastră că după ce a ucis-o pe doamna Boyle, făptaşul, auzind că vine cineva, putea să se furişeze în debara, trăgând uşa după dânsul. E posibil, da sau nu?

— Multe sunt posibile.

Mollie se ridică, trece la fotoliul în stil victorian şi se aşează acolo. O pauză.

— În cazul ăsta, îi vom găsi amprentele pe uşă, vine cu ideea Christopher.

— În orice caz, pe ale mele, le veţi găsi. De obicei însă, asasinii au grijă să-şi pună mănuşi, nu-i aşa?

— De obicei. Întotdeauna însă, asasinilor le scapă câte un amănunt care-i trădează.

— Domnule sergent, vă ascult… Vă ascult… Şi am impresia că visez.

— Iar eu, că pierdem vremea. Există o singură persoană aici, care…, intervine Giles.

— Vă rog, domnule Ralston, cercetările le conduc eu.

— Poftim, conduceţi-le.

Giles iese prin stânga, în salon.

— Domnule Ralston! Glasul lui Trotter e autoritar. Giles revine bombănind dar se opreşte în uşă. Mulţumesc. Ce importă în anchetă este nu numai mobilul crimei – pe care îl cunoaştem sau, mă rog, presupunem că-l cunoaştem – ci şi împrejurările anume pe care făptaşul le aştepta, deoarece îl avantajau. Momentul favorabil pentru a săvârşi omorul. Iar un asemenea moment l-aţi avut cu toţii.

Murmure de protest. Trotter, cu mâna ridicată continuă:

— Există în casă două scări. Oricine putea să urce pe scara de serviciu şi să coboare pe cea principală şi invers. Oricine putea, de asemenea, să coboare în pivniţă pe uşa de la debara şi să urce sus pe alte trepte, care dau în casă printr-o trapă de aici, lângă noi, la capul scărilor. (Arată arcada dinspre etaj). Dar mai important este că în momentul când a fost comisă crima, fiecare eraţi singur.

— De acord cu tot ce spuneţi, până la un punct. Vorbiţi ca şi cum toţi cei din casă am fi suspectaţi de asasinat. Întreceţi măsura, domnule sergent, izbucneşte din nou Giles.

— În caz de crimă, poliţia nu umblă cu mănuşi.

— Dar poliţia ştie foarte bine cine a ucis-o pe femeia din Culver Street. Cel mai mare dintre fraţii de la ferma Longridge: douăzeci şi doi – douăzeci şi trei de ani, dezechilibrat mintal. Da? Din câte îmi dau eu seama, un singur ins de-aici din casă corespunde acestor date.

Giles întinde braţul spre Christopher, apoi se apropie încet de el. Christopher se apără cu vehemenţă:

— Minte… Minte! Are ceva cu mine. Toţi aveţi ceva cu mine. Întotdeauna a fost aşa. Acuma vreţi să-mi aruncaţi în spinare şi crimele astea. Ce v-am făcut eu? (Se refugiază lângă maiorul Metcalf). De ce mă hăituiesc cu toţii?

Giles s-a ţinut după el, dar s-a oprit lângă masa de la fereastră.

Metcalf se ridică, blând:

— Potoleşte-te, băiete. Hai, fii cuminte. (S-a ridicat, se duce la Christopher). Nimeni nu-ţi vrea răul, Christ. Te rog eu, calmează-te. (Lui Trotter): Spuneţi-i că n-are să i se întâmple nimic.

Mollie s-a ridicat, se duce la Christopher:

— Nimeni nu-ţi vrea răul, Chris. Te rog eu, calmează-te. (Lui Trotter): Spuneţi-i că n-are să i se întâmple nimic.

Trotter, cu ochii la Giles, îndărătnic:

— Noi nu năpăstuim pe nimeni.

— Spuneţi-i că n-o să-l arestaţi, îl roagă Mollie.

— Nu, nu arestez pe nimeni. Pentru asta îmi trebuiesc probe. Şi probe nu am… Deocamdată…

— Mollie, eşti complet iresponsabilă, i se adresează Giles. Şi dumneavoastră domnule Trotter, la fel. Da. Există aici în casă un ins despre care tot ce ştim ne spune: el e criminalul. Măcar ca măsură de siguranţă, şi tot ar trebui arestat. Din echitate faţă de noi.

— Ai răbdare, Giles, spune rugător Mollie. Te rog… Domnule sergent… Se poate… Se poate să vă vorbesc între patru ochi?

— Sigur că da. Dumneavoastră, fiţi buni… Treceţi, vă rog, în sufragerie.

Ceilalţi se ridică şi trec spre ieşirea din dreapta, după cum urmează: întâi d-ra Casewell, apoi Paravicini, care nu-şi ascunde indignarea, urmat de Christopher şi de maiorul Metcalf, care se opreşte să-şi aprindă pipa. Când îşi dă seama că e privit cu uimire, iese şi Metcalf.

— Eu aici rămân, spune hotărât Giles.

— Nu, Giles. Te rog, fii înţelegător, îl roagă Mollie.

— Nici nu mă gândesc. Mie-a imposibil să-nţeleg: ce urmăreşti? Întreabă Giles furios, dezlănţuit.

— Te-am rugat.

Giles iese după ceilalţi, lăsând uşa deschisă. Mollie o închide. Scurtă pauză.

— Da, doamnă Ralston. Vă ascult. Ce doreaţi să-mi spuneţi?

— Poliţia, domnule sergent, crede că… Maniacul acesta care ucide… E cel mai mare dintre băieţii de la fermă… Dar sigură nu-i nici poliţia, nu-i aşa?

— Până la producerea probelor, nu putem fi siguri de nimic. Deocamdată dispunem de câteva fapte răzleţe… Aparent răzleţe, căci nu se poate să nu fie legate între ele. A fost ucisă femeia de pe Culver Street, complice la torturarea şi înfometarea premeditată, sistematică, a copiilor acelora. A fost ucisă judecătoarea care a dat trei copii pe mâinile unor călăi. (Cu o schimbare bruscă de ton, ca şi cum s-ar teme să nu fie bănuit de lipsă de obiectivitate.) Singurul telefon de la care puteam să intru în legătură cu comisariatul din Berkshire şi eventual, cu Scotland Yard-ul – de ce nu? Chiar Scotland Yard-ul – a fost pus în stare de nefuncţionare. Încă un fapt.

— Nici de asta nu sunteţi sigur. Se prea poate ca de vină să fie zăpada.

— Nu, doamnă Ralston. A fost tăiat firul. Tăiat, afară din casă, în faţa uşii de la intrare. Am găsit locul.

— Înţeleg.

— Luaţi loc, doamnă Ralston.

— Cu toate acestea, nu sunteţi sigur, spune Mollie aşezându-se pe sofa.
— Sigur, nu, dar presupun. Încerc să deduc pe baza indicilor de până acum: dezechilibru mintal, comportări iresponsabile, dezertarea din armată, fişa medicală, comunicată poliţiei de medicul unităţii militare de unde a dezertat.
— De acord. Toate acestea par să arunce bănuielile asupra lui Christopher. Eu nu cred totuşi că Christopher e capabil de crimă. Există şi alte… Posibilităţi.
— De pildă?
— De pildă, vreo rudă a copiilor. Părinţii…
— Mama era alcoolică. A murit la scurt timp după ce i-au fost luaţi copiii.
— Dar tatăl?
— Militar de carieră, sergent, cu garnizoana în străinătate. Dacă mai trăieşte la ora actuală, trebuie să fie pensionar.
— Ştie poliţia unde?
— Nu. E nevoie de timp, ca să fie găsit. Vă asigur, însă, doamnă Ralston, şi această eventualitate a fost luată în consideraţie.
— Vasăzică, nu cunoaşteţi unde-i acum tatăl. Or, dacă băiatul e dezechilibrat nervos, putea să fi moştenit boala şi dinspre partea tatălui.
— Orice e posibil.
— Poate s-a întors în Anglia venind din prizonierat. Poate a suferit îngrozitor şi dânsul. Aştepta întoarcerea acasă ca pe o mântuire, dar, aici – soţia moartă, copiii – unul ucis, ceilalţi doi, purtând încă în suflet urmele chinurilor. Putea să-şi piardă minţile şi… Să vrea să se răfuiască…, raţionamentul femeii pare logic.
— O presupunere în plus şi atât, convine Trotter.
— Dar recunoaşteţi, e posibil, da?
— Da. Sigur că da.
— În cazul ăsta, revine Mollie, asasinul nu mai e tânăr, ci de vârstă mijlocie sau chiar bătrân. (După o scurtă pauză).

Când am spus că ne-a chemat poliţia la telefon, domnul Metcalf… Maiorul Metcalf… A reacţionat cu o tulburare nefirească. Am fost foarte atentă. Expresia feţei lui m-a… M-a frapat chiar.

— Maiorui Metcalf? Întreabă Trotter îngândurat.

— De vârstă mijlocie. Militar. E un om foarte drăguţ şi pare perfect normal… Dar s-ar putea să simuleze…

— A, uneori se simulează atât de bine, încât, numai o întâmplare poate să…

— Aşadar, nu numai Christopher e suspect aici în casă.

— Vă mai gândiţi la cineva anume?

— La domnul Paravicini. Şi el, când am spus de poliţie… A scăpat vătraiul din mână.

— Domnul Paravicini…

— Ştiu, pare prea în vârstă… Şi e străin… Dar poate nu-i chiar atât de bătrân cum arată. E… e mult prea vioi pentru vârstă lui. A observat şi domnişoara Casewell. S-ar putea chiar… O, da, îmi dau seama, sună a roman poliţist… Dar dacă e deghizat?

— Ce doriţi dumneavoastră e ca tânărul Wren să fie scos din cauză, concluzionează surâzând Trotter.

— E atât de neajutorat băiatul ăsta… Şi atât de nefericit.

— Ca să fiu şi eu sincer, doamnă Ralston, am avut în vedere toate posibilităţile. De la începutul începutului. Băiatul, Georgie, tatăl şi… Încă cineva. Există şi o soră. Ori aţi uitat.

— Ah… Sora?

— E foarte posibil ca Maureen Lyon să fi fost sugrumată de o femeie. Da, o femeie. Faţa ascunsă în fular. Pălăria bărbătească de fetru, lăsată pe frunte. Vorbitul în şoaptă. Ce putea s-o trădeze mai mult decât vocea? Da, e foarte posibil să fi fost o femeie.

— Domnişoara Casewell?

Trotter se duce spre scările de la etaj:

— Puţin prea coaptă ca să fie ea sora, nu? (Deschide brusc uşa bibliotecii, priveşte în încăperea alăturată, închide uşa

la loc). Ei da, doamnă Ralston. Şi încă n-am epuizat toate eventualităţile. Mai există una. Dumneavoastră.

— Eu?

— Ca vârstă, cel puţin, e pe deplin plauzibil. (Mollie e gata să protesteze). Nu, vă rog nu. (Scrutând-o atent.) Orice argument mi-aţi aduce în apărarea dumneavoastră în momentul de faţă nu am posibilitatea de a verifica nimic. Şi mai e şi soţul.

— Giles? Ridicol!

Trotter, apropiindu-se încet de ea:

— Vârsta, aproximativ aceeaşi cu a lui Christopher Wren. Recunoaşteţi: domnul Ralston pare mai în etate. Christopher Wren arată mai tânăr. Vârsta reală? Greu de spus. Cât de bine vă cunoaşteţi soţul, doamnă Ralston?

— Cât de bine îl cunosc pe Giles? Dar e stupid.

— De când sunteţi dumneavoastră căsătoriţi?

— Împlinim un an.

— Şi l-aţi cunoscut, unde?

— La un bal, la Londra.

— Familia i-o cunoaşteţi?

— Giles nu mai are pe nimeni. Au murit toti.

— Toţi?

— Da… Dar dumneavoastră răstălmăciţi. Tatăl lui Giles a fost avocat. Când i-a murit mama, era copil.

— Toate astea le ştiţi de la el.

— Da… Dar… (îi întoarce spatele).

— Aţi controlat vreodată dacă ce v-a povestit, corespunde adevărului?

Mollie întorcându-se repede să-l înfrunte:

— E de-a dreptul insultător cum…

— Ei, doamnă Ralston, dac-aţi şti câte cazuri din astea ne vin. În special, de la război încoace. Cămine distruse. Părinţi, ucişi. Dai de câte unul care se laudă c-a luptat în forţele aeriene şi când colo, nu şi-a terminat nici stagiul. Nimic stabil, nimic serios, tinerii îşi rezolvă problemele de capul lor… Se întâlnesc, se căsătoresc. Înainte, părinţii, ca

să-şi dea consimţământul, se interesau, cercetau. Acum, nimic. Hai să ne căsătorim, şi gata. Dar după un an, doi, încep surprizele. Afli că soţul a delapidat, sau că e un dezertor sau, mă rog, altceva, la fel de puţin plăcut. De cât timp îl cunoşteaţi pe Giles Ralston, când v-aţi căsătorit cu el?

— Trei săptămâni. Dar…

— Şi deci nu ştiţi nimic despre el?

— Dar ştiu tot. Îl ştiu ce fel de om este. Giles e… Giles! Şi n-are nici-o noimă, niciuna, să insinuaţi c-ar fi dezechilibratul acela care a… Mai întâi, că nici nu era la Londra.

— Dar unde era? Acasă?

— A umblat toată ziua, ca să caute sârmă pentru cuşca de găini.

— Şi a adus-o?

— Nu, n-a găsit de care trebuie.

— La câte mile de Londra sunteţi? Treizeci, da? O oră cu trenul. Ceva mai mult, cu maşina.

— Giles n-a fost ieri la Londra.

— Mă scuzaţi o clipă? (Trece în holul de la intrare, dispare şi se întoarce imediat cu un palton). E al soţului, da?

— Da, se încruntă ea.

Trotter, scoţând din buzunarul paltonului un ziar împăturit:

— Evening News”. Prima ediţie, apare la ora trei şi se găseşte numai la Londra. (I-l arată). E de ieri?

— Nu se poate!

— Ce vreţi dovadă mai bună?

— Nu cred.

— Nu credeţi? Nu credeţi?!

Iese cu palton cu tot. Mollie în fotoliul victorian nu-şi poate lua ochii de la ziar. Uşa din dreapta se deschide încet. Christopher îşi strecoară capul înăuntru, vede că Mollie e singură şi intră.

— Mollie!

Mollie sare în picioare şi ascunde ziarul sub perna fotoliului.

— Ah, m-ai speriat!

— Unde-i? Unde s-a dus?

— Cine?

— Sergentul.

— Era aici… Nu ştiu.

— Doamne, de-aş putea să fug… Oricum… Oriunde… Nu-i nici un loc unde să m-ascund în casa asta?

— Să te ascunzi?

— De… De dânsul.

— De ce?

— Toţi sunt contra mea, i-ai văzut. Încă puţin, şi-o să mă scoată vinovat de trei crime. Soţul dumitale atât aşteaptă.

— E nervos azi. Scuză-l. Deşi, sincer vorbind, nu poţi continua aşa, Christopher.

— Cum?

— Dând mereu bir cu fugiţii.

— De ce-mi vorbeşti în felul ăsta?

— Pentru că fugi de viaţă. Iei în joacă lucrurile cele mai grave. Ori nu-i adevărat?

— Ba da, este.

Se aşează abătut pe sofa, la un capăt, Mollie aşezându-se la celălalt capăt al sofalei cu o afecţiune nedisimulată.

— Vine însă o vreme când numai ai voie să te comporţi ca un copil. Eşti om în toată firea.

— Dar nu vreau, nu vreau, repetă el scâncind.

— Spune drept: numele tău nu e Christopher Wren?

— Nu.

— Şi nici nu studiezi arhitectura?

— Nu.

— Atunci, de ce te-ai dat drept altul?

— Dumneata, dacă ai avea o rochie care nu-ţi place, de care ţi-e silă… ai purta-o?

— De fapt, cum te cheamă?

— Să nu mă-ntrebi asta! Strigă el ascuţit.

— Te întreb fără nici un gând ascuns. Am… Am încredere în tine, Christopher.

— Dar n-am eu în dumneata… Unul ca mine nu poate spune nimănui cum îl cheamă. Am dezertat din armată. Sau, ca să mă înţelegi mai bine, am fugit din cuşca cu fiare. Şi de atunci nu încetez să fug.

După această mărturisire, Mollie pare ne la locul ei. Christopher o priveşte atent. Ea se ridică, fără să se depărteze prea mult de sofa. Christopher se ridică şi el:

— Da. Tot ce se ştie despre… Asasinul acela, mi se potriveşte şi mie. Întocmai…

Mollie se depărtează îngândurată, acum, întorcându-i spatele.

— Mă întreb chiar dacă n-oi fi eu. (Râde) Ah dacă mama… Christopher parcă vorbeşte pentru el.

— Mamă?

— Dacă mai trăia mama, toate ar fi fost azi altfel. Sunt ani de zile de când n-am mai vorbit cu cineva, simplu, omeneşte, fără să mă prefac, cum stau acuma de vorbă cu dumneata. Mama m-ar fi luat de mână şi…

— Doar n-ai să ceri să fii cocoloşit la vârsta asta. Nu vezi? Viaţa dă buzna peste tine. Te obligă, te forţează s-o înfrunţi.

— Presupunând că aş fi în stare.

— Trebuie.

— Dumneata eşti? Întreabă el şi se apropie de ea.

Mollie întorcându-se ca să-l privească drept în ochi:

— Da.

— Ai trecut vreodată prin ceva asemănător?

— Poate. (Cu mâinile la tâmple). Ceva ce nu-mi va scoate nimeni din minte.

— Giles?

— Nu. Mult înainte de a-l cunoaşte pe Giles.

— Mult”? Înseamnă că erai foarte tânără. Aproape un copil.

— Tocmai de aceea a fost atât de greu. Îngrozitor… Îngrozitor de greu. Încerc să uit. Mă strădui să nu-mi aduc

aminte. Din răsputeri…

— Vasăzică şi dumneata dai bir cu fugiţii?

— Da… Poate că într-un fel, da. Tace. Curios, ne cunoaştem abia de ieri şi totuşi… Mă simt legată de dumneata. Cum se numeşte asta?

— Milă. Detest pe cei cărora le este milă de mine.

— Şi dacă e altceva? Prietenie, să spunem.

— Dacă mi-ai fi cu adevărat prietenă, m-ai ajuta să fug de aici.

Mollie cu un râs scurt:

— Doar n-o fi singura soluţie?!

— Aş putea să şterpelesc schiurile sergentului. Nu schiez rău deloc.

— Cea mai mare stupizenie. Ca şi cum ai recunoaşte că eşti vinovat de crimă.

— După părerea sergentului Trotter, sunt.

— Dumnezeu ştie care-i părerea sergentului Trotter.

Mollie se duce la fotoliul în stil victorian, scoate de sub pernă ziarul şi-l priveşte ca fascinată. Apoi, deodată cu o izbucnire nestăpânită:

— Ah, cum îl urăsc pe omul ăsta… Îl urăsc… Îl urăsc!

— Pe cine?

— Trotter. Trotter, care-mi vâră în cap numai lucruri neadevărate… Nu, nu se poate, nu se poate să fie adevărat.

— Adică?

— Nu cred. Pentru nimic în lume nu cred.

— Ce? Ce nu crezi? Se apropie încet de Mollie, o ia de umeri şi o întoarce cu faţa spre el.

— Ei, hai… Spune tot, aşa cum ţi-am spus şi eu.

Mollie arătându-i ziarul:

— Vezi asta?

— Da.

— E-un ziar de după masă din Londra. Un ziar de ieri. Şi era în buzunarul lui Giles. Dar Giles, ieri, n-a fost la Londra.

— Din moment ce a stat acasă n-ai de ce să…

— Dar n-a stat nici acasă. A umblat cu maşina după sârmă. Pentru cuşca de găini. N-a găsit sârmă.

— Asta nu înseamnă nimic. Putea să se fi repezit cu maşina şi până la Londra.

— Atunci de ce nu mi-a spus? De ce să mintă că a cutreierat depozitele de aici?

— Poate că auzise de crimă…

— Nu aflase nimic de crimă. Ori, poate, ştia? Crezi că ştia?

— Dumnezeule, dar nu te gândeşti că Giles… Şi nici Trotter nu poate să se gândească.

— Nu ştiu ce gândeşte Trotter. Ştiu însă că e capabil să dea de gândit altora. Îţi strecoară un fleac, o întrebare care te urmăreşte… Începi să te îndoieşti până când simţi deodată… Omul pe care crezi că-l cunoşti, şi-l iubeşti, poate să aibă o faţă ascunsă… Necunoscută de tine, (şoptit). Ca într-un coşmar. Visezi că eşti undeva, cu prieteni de ai tăi, dar te uiţi deodată la dânşii şi nu-i mai recunoşti. Sunt alţii, nişte străini. Poate nu se cade să crezi în nimeni… Ah, ce otravă-i suspiciunea asta!

Îşi ascunde faţa în palme. Christopher se apropie de ea, ridică încet mâinile, îi descoperă obrazul. În aceeaşi clipă, din sufragerie intră Giles care văzându-i rămâne în prag. Mollie, sub privirea lui, se dă un pas înapoi.

— Deranjez?

— Vorbeşti prostii… Te rog, Giles, nu fă situaţia mai grea decât este… (Cu un zâmbet forţat):

— Probabil ţi-e şi foame, iar tu, când eşti flămând devii de nerecunoscut. (Râde de-a binelea). Nu te mai recunosc, Giles. Mă duc la bucătărie.

Mollie se îndreaptă spre holul de la intrare.

Christopher aproape cu un strigăt, când o simte pe punctul de-a ieşi:

— Vin cu dumneata! Să te ajut?

— Nu are nevoie de ajutor, precizează cu fermitate ironică Giles.

— Giles! Strigă Mollie.

— N-aş vrea să te duci la bucătărie, Wren. Şi te sfătuiesc să eviţi discuţiile tete-a-tete cu soţia mea.
— Nu-ţi permit să insinuezi…, îi replică Christopher.
— Nu insinuez, o spun sus şi tare. Pentru ea, nu pentru tine. Câtă vreme în casa asta se plimbă în voie un asasin, nu recomand nimănui tete-a-tete-urile.
— Ce înseamnă „un asasin”?
— Ai înţeles foarte bine.
— Crezi că sunt unicul care poate fi suspectat?
— Altul, nu văd.
— Doamne, cât eşti de orb… Sau te prefaci?
— Nici nu ţin să văd mai departe decât siguranţa mea, şi a ei. (Îl invită dintr-un gest să iasă).
— Tocmai pentru siguranţa ei n-am s-o las singură, cu dumneata.
— Ce naiba vrea să…? i se adresează Giles lui Mollie.
— Du-te Chris. Te rog, spune Mollie.
— Nu mă duc.
— Te rog eu, Christopher. Du-te.
— Bine. Dar dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă.
Arătând limpede că dacă pleacă, e contra voinţei lui, Christopher iese prin arcada dinspre etaj. Mollie traversează către masa de scris şi se aşează pe scaunul din faţa acesteia. Giles se apropie de ea:
— Nu te mai înţeleg, Mollie. Imprudenţa asta de-a rămâne singură cu un…
— Nu e el.
— Îi stă scrisă scrânteala pe obraz.
— Nu e el. El e un nenorocit, atâta tot. Crede-mă, Giles, dacă ar fi periculos, mi-aş da seama. Şi la urma urmei, mai sunt în stare să mă apăr.
— Doamna Boyle părea la fel de sigură, nu?
— Eh, Giles… Te rog.
— Iarăşi eviţi discuţia. Sincer vorbind, Mollie – ce ai tu cu smintitul ăsta?
— Îl compătimesc – nu-i de-ajuns?

— Poate îl cunoşti mai de mult. Poate tu eşti aceea care i-ai propus să vină incoace şi te-ai înţeles cu el să vă purtaţi ca şi cum abia v-aţi cunoscut.

— Giles, pentru dumnezeu, cum îndrăzneşti măcar să te gândeşti că eu aş…?

— Ţi se pare firesc, poate, ca un papiţoi din ăsta să vină să se odihnească în pustietatea de aici?!

— Nu mai puţin firesc decât alţii. Domnişoara Casewell, maiorul Metcalf, doamna Boyle.

— Am citit undeva că asasinii, sadicii mai ales, exercită asupra femeilor o adevărată fascinaţie. Încep să cred că aşa este. Unde l-ai cunoscut? De când durează povestea?

— Eşti ridicol. Nu l-am văzut în viaţa mea pe Christopher Wren, până ieri, când a sosit.

— Să te cred pe cuvânt?

— Îmi iei un interogatoriu? Râde ea forţat.

— Aş vrea să fiu convins că nu l-ai întâlnit pe furiş la Londra.

— Ştii bine, n-am mai fost la Londra de peste o lună de zile.

— Chiar atât de mult să fie?

— Ah, Giles, termină cu aerele astea de inchizitor.

— Nu-i vina mea. Scuză-mă.

Scoate din buzunar mănuşa ei şi iese la iveală tichetul de autobuz.

— Ai purtat-o tu ieri. Am dat peste ea în timp ce discutam cu sengentul Trotter. Uite ce a căzut din mănuşă: un tichet de autobuz din Londra.

— Ah… Asta…, exclamă ea cu o expresie vinovată.

— Aşa că dacă-i vorba să te cred că n-ai mai fost la Londra de o lună de zile, eu te cred. Dar până ieri.

— Ei da, ieri am fost…

— Fiindcă mă ştiai pe mine ocupat să caut sârmă.

— Fiindcă te ştiam pe tine ocupat să cauţi sârmă. Ai căutat şi la Londra?

— Poftim?

— Văd, ai cumpărat un ziar de după-masă. (Îl arată). Pentru mica publicitate probabil?

— Unde l-ai găsit?

— Într-un buzunar de la palton.

— Oricine putea să mi-l vâre în buzunar.

— Nu, Giles, ai fost la Londra.

— Mai spune şi că am avut întâlnire cu o femeie.

— Ah, ce aş vrea să cred că n-ai avut… Aşa e? Întreabă ea în şoaptă, cutremurată.

— Acuma, ce insinuezi? Vrea să se apropie.

— Du-te. Nu te apropia de mine.

— Dar ce s-a-ntâmplat? Întreabă el, urmând-o.

— Să nu pui mâna pe mine, auzi?

— Dacă n-ai fost ieri la Londra ca să te întâlneşti cu Christopher Wren, pentru ce ai fost?

Mollie cu o schimbare bruscă de atitudine, surâzând ca prin vis:

— Nu… N-am să-ţi spun… Nu se cade… ar fi trebuit să uit de mult pentru ce-am fost.

— Mollie, ce se petrece cu tine? Mollie!

Din holul de la intrare vine Paravicini.

— Strigaţi, nu vă jenaţi. Îndrăgostiţii care se ceartă cu măsură, nu sunt îndrăgostiţi.

— Îndrăgostiţii”! Exclamă amar Giles.

— Da. Da. Daţi-mi voie să mai ţin minte ce-nseamnă. Nu e chiar atât de mult de când şi eu… Vorba poetului giovinnezza. Giovinnezza!

— Care poet?

— Poftim? Un italiano, se-nţelege. Dar de ce întrebaţi?

— Mă scuzaţi, domnule Paravicini, dar de multe ori, auzindu-vă, am impresia că vocabularul dumneavoastră italienesc nu-i mult mai bogat decât… Spagheti şi alte… Tutti-frutti.

— Ah, Giles, eşti de o lipsă de tact!

— Lăsaţi, Signora. Se petrec aici şi lucruri mai grave. Eu tocmai veneam să vă spun că cineva a fost atât de lipsit de

tact încât a ascuns schiurile stimatului reprezentant al poliţiei, care le căuta, şi nu tocmai cu cea mai mare plăcere.
— Christopher! Strigă disperată Mollie.
— Ce spuneaţi? Revine Giles spre Paravicini
— Sergentul Trotter dorea să ştie dacă nu cumva i-aţi mutat schiurile, domnule Ralston.
— Eu? Nici gând.
În holul de la intrare apare sergentul Trotter, congestionat şi stăpânindu-şi cu greu enervarea.
— Aţi umblat în debara? Sau soţia?
— N-a umblat nimeni.
— Mi-au dispărut schiurile.
— Curios. Dar cum se face că le-aţi căutat? Întreabă logic, Paravicini.
— Vroiam să cobor până la postul de poliţie din Market Hampton, ca să raportez situaţia.
— Extraordinar. Şi acuma, n-o să mai puteţi raporta. Reiese că există cineva aici în casă care a avut interes să vă împiedice. Dar oare numai asta reiese?
— Altceva, ce?
— Credeţi că n-a plecat încă nimeni din plăcuta noastră companie?
— La ce te gândeai când ai exclamat adineauri „Christopher”? Îşi întreabă Giles soţia.
— La… la nimic.
— Vasăzică schiurile le-a şterpelit tânărul nostru arhitect, chicoteşte Paravicini. Interesant. Foarte interesant.
— E adevărat, doamnă Ralston?
Christopher însă, tocmai coboară de la etaj.
— Ah, slavă domnului, se bucură Mollie.
— Mi-aţi luat dumneavoastră schiurile?
— Schiurile? Pentru ce să le iau?
— Doamna Ralston părea să creadă că…
— Ştiam că domnul Wren e… un schior pasionat şi nu m-aş fi mirat deloc dacă le-ar fi luat pentru o plimbare.
— O plimbare? Se miră Giles.

— A, nu, aşa nu se mai poate. Chestiunea e foarte gravă. Cineva de aici din casă m-a lipsit cu bună ştiinţă, de singura posibilitate de-a intra în contact cu exteriorul. Să poftească aici toată lumea… Imediat!

— Domnişoara Casewell e sus în cameră, aşa cred, precizează Paravicini.

— O anunţ eu, spune Mollie şi urcă la etaj.

— Pe domnul maior l-am lăsat în sufragerie. Paravicini deschide uşa:

— Domnule maior! Nu e.

— Mă duc să-l caut.

Giles iese prin holul de la intrare. Mollie şi domnişoara Casewell coboară de la etaj. Maiorul Metcalf vine din bibliotecă.

— Ce-i larma asta? Întreabă Metcalf.

— E vorba de schiurile mele.

— Schiurile? Se miră Metcalf.

— Domnul Ralston!

Giles, care revine, se opreşte sub arcadă.

— Mă adresez dumneavoastră amândorura. Aţi luat cumva o pereche de schiuri din debara? Întreabă Trotter.

— Schiuri? Dumneata mă vezi schiind? Se miră domnişoara Casewell.

— În ce mă priveşte, nu m-am atins de ele, zice Metcalf.

— Şi totuşi au dispărut. Apoi Trotter către domnişoara Casewell: Pe unde aţi urcat la dumneavoastră în cameră?

— Pe scara de serviciu.

— Aşadar aţi trecut prin faţa uşii de la debara.

— Din moment ce spui dumneata… Habar n-am unde ţi-s schiurile.

— Iar dumneavoastră aţi şi recunoscut. Aţi fost astăzi în debara, îi spune Trotter lui Metcalf.

— Da, am fost.

— Exact în momentul când era ucisă doamna Boyle.

— În momentul când era ucisă doamna Boyle, eu coborâsem în pivniţă.

— Erau schiurile în debara când aţi trecut pe acolo?
— N-aş putea să-ţi spun.
— Dar le-aţi văzut?
— Nu-mi amintesc.
— Trebuie să vă amintiţi: erau sau nu erau acolo schiurile?
— Degeaba strigi la mine, tinere. Nu la afurisitele alea de schiuri mi-era capul.
— Dar la ce?
— La arhitectură. Conacul ăsta e o construcţie cu totul neobişnuită, nu ţi se pare? Cel mai mult m-a intrigat în debara bolta. Aşa că nu pot să-ţi spun nimic de schiuri.
— Vă daţi seama, totuşi, că din toţi cei din casă, cea mai bună ocazie de a le lua o aveaţi dumneavoastră.
— De acord, cu un amendament: să fi vrut să le iau.
— Întrebarea este, unde sunt schiurile acuma?
— N-avem decât să le căutăm. Doar nu-s un ac, să se piardă. Dacă împărţim între noi terenul, îl acoperim imediat, zice şi porneşte spre holul de la intrare.
— Nu vă grăbiţi, domnule maior. De unde ştim că această „împărţire” a terenului nu corespunde unui plan al dumneavoastră?
— Plan? Poate vrei să fii mai clar. Eu, ca militar, sunt greu de cap.
— De un ceas şi mai bine, de când a fost ucisă doamna Boyle mă întreb: cum va proceda mai departe asasinul? Ce poate să mai scornească o minte dementă? Care-i va fi pasul următor? Pentru că dacă vrem să-l împiedicăm, să fim mai iuţi ca dânsul. Doar aşa, nu va avea loc aici a treia crimă.
— Dumneata continui să crezi asta? Se cutremură domnişoara Casewell.
— Da, domnişoară Casewell, cred. Trei şoricei. Doi au şi fost scoşi din joc. A mai rămas unul. Sunteţi aici în casă şase oameni. Unul dintre dumneavoastră este un asasin!
Tac toţi, tulburaţi, schimbă câte o privire stânjenită.

— Unul dintre dumneavoastră este un asasin. Nu ştiu încă cine, dar am să aflu. Iar altcineva dintre dumneavoastră este victima următoare. Acestei persoane, care se simte ameninţată, mă adresez acum, (trece la Mollie). Doamna Boyle a încercat să treacă sub tăcere nişte fapte. Doamna Boyle nu mai este. A treia victimă, şi nu ştiu încă cine, încearcă de asemenea să tacă. O priveşte. Cel ce tace îşi agravează situaţia. Cine a lovit de două ori nu va şovăi să lovească şi a treia oară. (Trece la Metcalf). Ori, aşa cum stau lucrurile, eu nu ştiu care dintre dumneavoastră aveţi nevoie de protecţie… Ei, haideţi, vorbiţi, e timpul. Oricine dintre dumneavoastră are o legătură, cât de mică, cu povestea aceea de la ferma Longridge, să nu se sfiiască, s-o spună-n gura mare. Pentru binele lui… E limpede, nu va vorbi. Dacă sunt sigur de un lucru, e că îl voi prinde pe asasin. Să nu fie însă prea târziu pentru altcineva. Un singur ins de aici se bucură că dumneavoastră tăceţi şi acesta e ucigaşul. O, ce se bucură… Trotter se duce la fereastră, dă la o parte perdelele, priveşte o clipă afară, apoi se aşează pe pervaz.

— Vă mulţumesc pentru atenţie. Sunteţi liberi.

Maiorul Metcalf iese în sufragerie. Christopher urcă la etaj. Domnişoara Casewell se duce la cămin şi se reazămă de policioară. Giles trece spre centrul holului, Mollie îi întoarce spatele şi trece lângă fotoliu. Paravicini se apropie de Mollie.

— Apropo de găini, cara signora, ai încercat vreodată să serveşti ficat de pasăre preparat ca foie gras, pe pâine prăjită, cu o felioară de şuncă subţire, subţire ca foaia de ţigări, şi un soupcon de muştar? Dacă nu te deranjează, te însoţesc la bucătărie să-ţi fac o demonstraţie de cum se prepară, spune el şi îi oferă braţul.

Giles apucând-o pe Mollie de celălalt braţ:

— Mulţumesc, Paravicini, dar astăzi nu agreem demonstraţile de nici un fel.

— Soţul se teme pentru dumneata. În împrejurările de faţă, e firesc. Soţului nu-i surâde să rămâi între patru ochi cu mine. Ce mă jigneşte e că se teme de pornirile mele asasine şi nu de puterea mea de seducţie, râde el şi îi face cu ochiul lui Mollie. Ce să-i faci, soţii totdeauna şi-au supraapreciat rivalii, deci pot fi optimist şi acum. Îi sărută degetele. A rividerci.

— Sunt sigură că Giles nu s-a gândit la…

— Giles e foarte prevăzător. Dar pot eu să-i dovedesc lui sau dumitale, sau îndărătnicului nostru sergent că nu sunt maniacul de care vă feriţi? Ei bine, nu sunt. Încearcă însă de demonstrează o negaţie. Mai degrabă v-aş convinge că eu… Şi fredonează refrenul lui „Trei şoricei”.

— A, nu, vă implor! Strigă Mollie şi se depărtează de el.

— De ce? O melodie atât de zglobie. „Fermierul, ca să scape de ei, le-a pus gând rău la câteştrei…” Un cântecel pe care copiii-l adoră. Copiilor le place să fie cruzi, iar unii, curios, rămân copii şi după ce se fac oameni mari.

Mollie scoate un strigăt de spaimă.

— Încetează, Paravicini, îi strigă Giles.

— Nervii mei sunt de vină. Eu… Eu am găsit-o. Faţa îi era stacojie. O am mereu în faţa ochilor. Nu pot, nu pot s-o uit, îngăimă Mollie.

— Ştiu. Unele lucruri sunt greu de uitat. Iar dumneata nici nu eşti o fire care să uite.

— Trebuie… Trebuie să vă las… Masa… N-am încă… N-am pregătit încă… Nimic… Te rog, Giles.

Ies amândoi prin holul de la intrare. Paravicini se sprijină de arcadă, privind în urma lor cu un rânjet. D-ra Casewell, tot lângă cămin, cufundată în gândurile ei.

— Ce i-aţi spus doamnei Ralston? Am văzut-o foarte tulburată…, revine Trotter spre Paravicini.

— Eu? A, o glumă. O glumă nevinovată. Genul de glumă pentru care, personal, am o adevărată pasiune.

— Există glume plăcute şi altele, mai puţin plăcute.

— Îmi permiteţi să vă întreb ce se ascunde sub această cugetare, evident profundă?
— Se ascunde cel puţin o nelămurire.
— Nelămurire? Cu privire la ce?
— La dumneavoastră, de exemplu. Şi la maşina dumneavoastră. Şi la întroienirea ei… Face o pauză, cât trage perdelele la fereastră…
— Exact în momentul oportun.
— Poate doriţi să spuneţi inoportun, domnule sergent.
— Depinde din ce punct de vedere… Dar fiindcă veni vorba… Încotro mergeaţi când aţi avut… Accidentul?
— A, mergeam la un prieten.
— Un prieten, aici, în vecinătate?
— Nu chiar în vecinătate, dar pe aproape.
— Numele, adresa prietenului?
— Serios, domnule sergent, credeţi că are vreo importanţă?
— Poliţia, când strânge asemenea date, le preferă complete. Cum spuneaţi că-l cheamă pe prieten?
— Dar nu spuneam. Scoate o ţigară de foi din buzunarul de la piept al hainei.
— Nu, nu spuneaţi. Şi dacă înţeleg bine, nici nu aveţi intenţia să spuneţi. Din ce în ce mai semnificativ, domnule Paravicini.
— Semnificativ, pentru ce? Motive pot avea nenumărate. Presupuneţi, de exemplu, că mă ascund de un soţ gelos. Gelozia, domnule sergent, e o calamitate naturală.
— Ciudat – la vârstă dumneavoastră, să mai fiţi eroul unei aventuri galante?!
— Poate nu e o aventură, ci o legătură stabilă. Poate nu sunt bătrân, ci numai par.
— Aceiaşi impresie o aveam şi eu.
— Adică?
— Adică nu sunteţi atât de bătrân, cât vă străduiţi să păreţi bătrân. De cele mai multe ori, omul încearcă să pară mai tânăr. Când cineva se încăpăţânează cu dinadinsul să

pară mai bătrân, e normal ca în sinea mea, să mă întreb, de ce?
— Atât de des puneţi întrebări altora, încât aţi rămas pe semne, cu un tic. Vă întrebaţi şi-n sinea dumneavoastră. Nu cumva exageraţi cu conştiinciozitatea profesională, domnule sergent?
— Câtă vreme îmi răspund la întrebări, nu. Exagerez poate, cu dumneavoastră, care evitaţi să-mi răspundeţi.
— Dar vă rog, vă rog întrebaţi-mă. În cazul când, bine înţeles, mai aveţi întrebări.
— Nu multe, una sau două. De unde veneaţi aseară?
— A, foarte simplu: de la Londra.
— De la ce adresă din Londra?
— Adresa mea obişnuită: Hotelul Ritz.
— Aha. Dar domiciliul dumneavoastră stabil?
— Detest stabilitatea, domnule sergent. Altminteri eram căsătorit de mult.
— Mulţumesc pentru precizarea de stare civilă. M-aţi scutit de o întrebare. Profesiunea?
— Trăiesc din venituri.
— Ce fel de venituri?
— Personale.
— Mi se pare că jocul acesta a început să vă amuze. Ca să vă amuze cu adevărat, trebuie să fiţi foarte sigur de dumneavoastră. V-aş sfătui să nu vă simţiţi atât de sigur, domnule Paravicini. Sunteţi implicat într-un asasinat. Crimele nu sunt o joacă de copii.
— Nici crimele acestea? Chicoteşte scurt, cu o privire piezişă spre Trotter.
— Ce admir mai mult la dumneavoastră, domnule sergent, este seriozitatea. Mi se pare foarte liniştitor că în Anglia poliţia tratează lucrurile cu mai puţin umor decât criminalii. Acuma, ce faceţi cu mine? Inchiziţia se suspendă?
— Pentru un moment, da.
— Nu-mi doresc decât ca momentul acesta să dureze cât mai mult. Dacă-mi îngăduiţi, am să trec alături în salon. Am

vaga bănuială că cineva v-a ascuns schiurile în pian.

Paravicini iese. Trotter priveşte în urma lui, se încruntă, se duce la uşă şi o deschide. Domnişoara Casewell traversează încet holul către scările de la etaj. Trotter închide uşa.

— O clipă, vă rog.

Domnişoara Casewell, în capul scării:

— Cu mine vorbeaţi, domnule?

— Da, cu dumneata. Nu vrei să iei loc?

Îi pregăteşte fotoliul.

Domnişoara Casewell, cu o privire circumspectă, se opreşte în spatele sofalei.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Întrebările pe care le-am pus domnului Paravicini, le-ai auzit, da?

— Oarecum.

— Vroiam unele date şi de la dumneata.

— Vă rog.

— În primul rând, numele şi prenumele.

— Leslie Margaret… Katherine Casewell.

— Katherine…

— Cu 'K„, nu cu 'C”.

— Adresa?

— Vila Maripoza. Pine D'or, Majorca.

— Unde vine asta? În Italia?

— Majorca e o insulă. Aparţine Spaniei.

— Mulţumesc. Adresa dumitale în Anglia?

— Pentru corespondenţă, Banca Morgan, Leadenhall Street.

— Familie n-ai?

— Nu, nu am.

— De când eşti în ţară?

— De o săptămână.

— Şi unde ai locuit de la sosire?

— La Ledbury Hotel. Enightsbridge.

— Ce anume te-a atras aici, la conacul Monkswell?

— Căutam un loc liniştit… la ţară.

— Şi cât ţi-ai propus… Sau îţi propui acum… Să rămâi?

Trotter începe să-şi răsucească părul cu mâna dreaptă, gest intrat în obicei, pe care, în treacăt, l-a făcut şi mai înainte.

— Până termin ce am de făcut, rosteşte ea apăsat.

Femeia îi observă joaca din păr. Trotter, intrigat de forţa pe care ea a pus-o în replica de mai înainte, ridică privirea.

Domnişoara Casewell îl priveşte ca fascinată.

— Ce anume ai de făcut? Te-am întrebat ce ai de făcut?

Trotter încetează să se mai joace în păr.

— Poftim? întreabă ea cu o încruntare de om căruia nu-i vine să creadă.

— Scopul călătoriei dumitale, domnişoară.

— Mă scuzaţi. Mă gândeam în altă parte.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Cinstit vorbind, nu văd de ce v-aş răspunde. E o chestiune strict personală. Strict personală.

— Cu toate acestea, domnişoară Casewell…

— Vă previn, degeaba insistaţi.

— Te supără dacă te întreb vârsta?

— Poate fi citită şi în paşaport. Douăzeci şi patru.

— Douăzeci şi patru?

— Mă credeaţi mai bătrână. Nu, atâta am.

— Poţi indica pe cineva care te cunoaşte?

— În ce priveşte situaţia mea financiară, Banca Morgan. Am de asemenea un avocat… Foarte discret om. Cunoştinţe… Mondene, ca să spun aşa, nu am. Trăiesc mai mult în străinătate.

— În Majorca?

— Nu numai.

— Eşti născută în străinătate?

— Nu. Când am plecat din Anglia aveam 13 ani.

O pauză din care nu lipseşte o anume tensiune.

— Sincer vorbind, domnişoară Casewell, cele ce-mi spui nu sunt foarte concludente.

— Are vreo importanţă?

— Nu… Nu ştiu. În ce scop ai venit încoace?
— Pare să vă preocupe.
— Într-adevăr, mă preocupă, confirmă Trotter şi o scrutează atent.
— Câţi ani aveai când ai plecat în străinătate? Treisprezece?
— Doisprezece… Treisprezece… C-am aşa ceva.
— Te numeai Casewell şi atunci?
— Mă numesc Casewell acum.
— Atunci, însă, cum te numeai? Îmi spui? Hai, spune-mi.
— Ce vreţi să dovediţi? (E prima oară când pare că şi-a pierdut calmul).
— Nu vreau decât să ştiu cum te numeai când ai părăsit Anglia.
— E atât de mult de atunci! Am uitat.
— Sunt lucruri care nu se uită.
— Posibil.
— Suferinţa… Deznădejdea…
— Uitaţi ce: Părerea mea e…
— Nu părerea. Numele, numele adevărat mă interesează.
— Vi l-am spus… Leslie Margaret Katherine Casewell. Se aşează în fotoliul victorian.
— Katherine…? Se apleacă asupra ei: La ce naiba ai venit încoace?
— Eu… Dumnezeule… Se ridică, trece spre centru, unde, nemaiputându-şi stăpâni plânsul, se lăsă să cadă pe sofa.
— De ce am venit? De ce am venit?
Trotter, uluit, se apropie de sofa.
Christopher vine din stânga.
— Nu ştia că printre metodele umanei poliţii engleze se număra şi tortura, spuse Christopher.
— N-am făcut decât să-i pun câteva întrebări.
— Zău? În orice caz, câteva întrebări care au impresionat-o puternic. Asta a fost tot? O întrebă pe fată.
— Tot. Absolut tot. Dar crima asta e atât de îngrozitoare, încât. Spune ea şi se ridică, înfruntându-l pe Trotter:

— Mi-a venit deodată să… Mă duc în camera mea.

Urcă în goană la etaj.

Trotter apropiindu-se de scări, priveşte în urma domnişoarei Casewell:

— Cu neputinţă… Nu, nu pot să cred.

— Ce nu poţi să crezi? Faci nişte ochi de parcă ai fi văzut o stafie.

— Am văzut ceva ce ar fi trebuit să-mi sară în ochi de mult. Orb, orb am fost. Acuma, însă, cred, ieşim la un capăt.

— Suspens. Poliţia are în sfârşit un indiciu, spune Christopher impertinent, ca de obicei.

— Da, domnule Wren. Poliţia are într-adevăr un indiciu. Am nevoie de toţi cei din casă, aici, în camera asta. Ştiţi unde se află?

— Giles şi Mollie sunt la bucătărie. Pe maior l-am lăsat în căutarea schiurilor dumitale. L-am ajutat şi eu. Ne-am uitat în locurile cele mai… Cele mai pitoreşti. Zadarnic. Nu ştiu însă unde poate fi Paravicini.

— Pe Paravicini îl chem eu. Vezi dumneata de ceilalţi.

Christopher iese în holul de la intrare. Trotter deschide uşa din stânga.

— Domnul Paravicini! Domnul Paravicini! Paravicini!

Paravicini îşi face o intrare radioasă.

— Ordonaţi, domnule sergent. Cu ce vă pot servi? Schiurile nu le-am găsit în pian, dar prevăd, n-or să suporte despărţirea de dumneavoastră, şi-or să se întoarcă acasă singure. Ba nu, poate târând după ele un şoricel…

Din holul de la intrare vine maiorul Metcalf, urmat de Christopher, Giles şi Mollie.

— Despre ce-i vorba? Întreabă maiorul.

— Luaţi loc, domnule maior. Doamna Ralston…

Nu se aşează nimeni.

— Aveţi neapărată nevoie de mine? Mi se arde…, spune Mollie.

— Există lucruri mult mai importante decât bucătăria, doamnă Ralston. Până şi doamna Boyle, cât era de

pretenţioasă s-ar bucura acum să poată gusta o mâncare arsă.

— Sergent, acest mod de a deschide discuţia e cu totul lipsit de tact, strigă maiorul Metcalf.

— Cer scuze onoratei asistenţe dar am nevoie de colaborarea dumneavoastră, a tuturora şi sunt hotărât s-o obţin. Domnul Ralston, sunteţi bun s-o rugaţi pe domnişoara Casewell să coboare din nou? Tocmai a urcat în camera dumneaei. Spuneţi-i că e vorba doar de câteva minute.

Giles urcă la etaj.

— Sau găsit schiurile? Întreabă Mollie.

— Nu, doamnă Ralston, dar peste câteva minute voi putea, sper, să vă spun cine le-a luat şi de ce. Deocamdată prefer să tac, spune Trotter zâmbind.

— Foarte sănătoase preferinţe. Personal, sunt de părere că explicaţiile trebuiesc păstrate pentru la urmă. Lovitura de teatru din final. Numărul surpriză de la tombolă, declară Paravicini.

— Cu deosebirea că de data asta, nu ne jucăm.

— Unul, da. Unul se joacă, zice Christopher.

— La asasin te gândeşti, tinere? Cine ştie…? Cine ştie…? Oftează Paravicini.

Giles şi domnişoara Casewell coboară de la etaj; ea şi-a revenit complet după criza de plâns de adineaori.

— Ce s-a-ntâmplat? Întreabă domnişoara Casewell.

— Luaţi loc, domnişoară Casewell, doamna Ralston… Am să vă cer puţină atenţie, spune Trotter solemn. Vă amintiţi, desigur, că după asasinarea doamnei Boyle, v-am luat declaraţii, fiecăruia, cu privire la locul unde vă aflaţi în momentul comiterii crimei. Potrivit acestor declaraţii (îşi consultă carnetul de însemnări), doamna Ralston se găsea în bucătărie, domnul Paravicini în salon, unde cânta la pian, domnul Ralston la etaj, în camera dumisale, domnul Wren, idem, domnişoara Casewell, în bibliotecă, domnul maior Metcalf (pauză, ridică privirea la Metcalf), în pivniţă.

— Exact, aprobă Metcalf.
— Acestea sunt declaraţiile dumneavoastră. Mijloace să le verific nu am. S-ar putea să fie adevărate. S-ar putea să nu fie. Ca să vorbim pe şleau: cinci sunt adevărate a şasea nu e. Care? (încă o pauză, cât priveşte atent, pe rând, la fiecare în parte). Cinci dintre dumneavoastră spuneţi adevărul. Unul minte. Mi-am făcut un plan ca să descoperim mincinosul. Dacă descoperim cine a minţit, vom şti şi cine a ucis.
— Nu neapărat. Cineva putea minţi şi din alte motive.
— Mă îndoiesc, domnişoară.
— Singur spuneaţi că nu se pot verifica declaraţiile.
— Nu, domnule Ralston, dar închipuiţi-vă că fiecare ar repeta întocmai ce-a făcut în momentul acela.
— O reconstituire a crimei, vreţi? Dacă şi asta mai e o idee nouă…, suspină Paravicini.
— Reconstituirea nu se poate face decât cu criminalul…, intervine iar Giles.
— Tocmai de aceea: nu o reconstituire a crimei, ci a mişcărilor făcute de cei nevinovaţi de crimă sau, mă rog, presupuşi nevinovaţi.
— Şi ce speraţi să aflaţi pe calea aceasta?
— Îmi rezerv dreptul de-a verifica la urmă.
— Cu alte cuvinte, ce doriţi dumneavoastră e un fel de… Bis la un număr de succes, ironizează Giles.
— M-aţi înţeles foarte bine.
— E o cursă, spune Mollie.
— Ce vreţi să spuneţi?
— E o capcană. Simt că-i o capcană, se cutremură Mollie.
— Nu cer nimănui altceva decât să repete întocmai ce-a făcut atunci.
— Dar nu pricep… Nu, e suspicios şi Christopher. Nu pricep. Ce credeţi c-o să puteţi afla, punând oamenii să repete ce-au făcut odată?! S-au, mă rog, afirmă ei c-au făcut. Mi se pare absurd.
— De ce absurd?

— Pe mine, vă rog, scutiţi-mă. Am treabă la bucătărie. Mollie se ridică şi porneşte spre holul de la intrare.

— Nu pot scuti pe nimeni. Încă o privire circulară, către fiecare în parte.

— Judecând după comportarea dumneavoastră şi după expresiile feţelor, da, da, după expresiile feţelor, s-ar zice că sunteţi complici cu toţii. De ce atâta lipsă de bunăvoinţă?

— Bine, domnule sergent. Eu unul mă conformez. Mollie, tu? Acceptă Giles.

— Cum vrei… Acceptă şi Mollie.

— Wren? Christopher confirmă printr-un gest din cap. Domnişoara Casewell?

— Da, răspunde ea, întrebării lui Giles.

— Paravicini?

— Mă predau, răspunde el cu mânie.

— Metcalf?

— Da, abia şoptit.

— Aşadar, fiecare ne comportăm întocmai ca în momentul crimei, precizează Giles.

— Întocmai, până la amănunt.

— Eu, deci, trebuie să mă întorc la pian, în salon şi pentru a doua oară, să fac să răsune, cu un deget… Ăsta… Melodia autograf a asasinului. (Dirijând cu degetul o orchestră imaginară): Tum-dum, dum, dum, Dum-tum, turn, tum… Se duce spre uşa salonului.

— De ce atâta grabă, domnule Paravicini? Dumneavoastră, doamnă Ralston, cântaţi la pian?

— Da.

— Şi cunoaşteţi melodia „Trei şoricei”?

— Cine n-o cunoaşte?

— Vasăzică o puteţi cânta cu un deget, la fel de bine ca domnul Paravicini. (Mollie confirmă din cap). Foarte bine. Am să vă rog să treceţi în salon, să vă aşezaţi la pian şi să începeţi să cântaţi când am să vă dau eu semnalul.

Mollie porneşte spre salon.

— Dar era vorba ca fiecare să-şi joace vechiul rol, e intrigat Paravicini.

— Vor fi jucate toate vechile roluri. Fiecare, însă, de către alt actor. Vă mulţumesc, doamnă Ralston.

Paravicini deschide uşa pentru Mollie, care iese.

— Acuma, chiar nu văd raţiunea, remarcă Giles.

— Şi totuşi, există. Numai aşa se pot verifica declaraţiile şi în special, una din ele. Acum vă rog atenţie, continuă Trotter. Eu vă voi indica locul unde urmează să staţi fiecare. Domnule Wren, fiţi drăguţ, dumneavoastră treceţi la bucătărie. E prilejui cel mai nimerit de a vă satisface pasiunea pentru arta culinară şi totodată de-a veghea să nu se ardă cina, da? (Christopher iese prin holul de la intrare). Domnule Paravicini, fiţi, vă rog amabil, urcaţi în camera domnului Wren. Pe scara de serviciu, e drumul cel mai potrivit. Domnule maior, dumneavoastră, urcaţi, vă rog, în camera domnului Ralston şi controlaţi acolo cum funcţionează derivaţia telefonului, da? Domnişoară Casewell, pe dumneavoastră am să vă rog să coborâţi în pivniţă. Domnul Wren vă va arăta pe unde. Dumnealui ştie. Din nefericire, am nevoie şi de cineva care să repete întocmai ce-am făcut eu. Domnule Ralston, dumneavoastră. Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez atât, dar am să vă rog să ieşiţi pe fereastră şi să urmăriţi pas cu pas firul telefonic, până la uşa din faţă. E misiunea cea mai friguroasă, dar pe altcineva, mai indicat, nu văd.

— Şi dumneata, sergent? E intrigat Metcalf.

— A, eu voi juca rolul doamnei Boyle, răspunde Trotter, căutând un post de radio.

— Nu ţi se pare că rişti prea mult? Continuă Metcalf.

— Acuma, vă rog, treceţi la locurile dumneavoastră. Fiecare va rămâne pe locul său până mă va auzi că strig.

Domnişoara Casewell se ridică, iese prin holul de la intrare. Giles dă la o parte perdelele. Maiorul Metcalf urcă la etaj. Trotter, cu o reverenţă, îl pofteşte şi pe Paravicini să iasă.

— Ştiţi când m-am jucat ultima oară de-a hoţii şi vardiştii? Mai trăia încă signor Carusso. Paravicini urcă şi el la etaj.

— Am voie să-mi iau paltonul? Întrebă Giles.

— Chiar vă sfătuiesc să-l luaţi.

Giles îşi ia paltonul din holul de la intrare şi-l îmbracă şi revine la fereastră. Trotter notează ceva în carnet.

— Folosiţi lanterna mea. E după perdele.

Giles se apleacă afară, apoi se urcă pe pervaz şi iese. Trotter se duce la uşa bibliotecii, intră o clipă, revine, stinge lumina în bibliotecă, trece la fereastră, o închide şi trage perdelele. Apoi traversează holul până la cămin şi se aşează gânditor în fotoliul mare de piele. După o pauză, se ridică şi se duce la uşa din stânga.

— Doamnă Ralston, număraţi până la douăzeci şi începeţi. Cântaţi.

Trotter închide uşa, trece în capul scărilor şi priveşte către etaj, ca şi cum ar trage cu urechea. Dinspre salon se aude la pian „Trei şoricei”. După o scurtă pauză, Trotter stinge lămpile din dreapta, de deasupra căminului, apoi pe cele din stânga, de peste masa de scris. În treacăt, a aprins însă veieuza. Acum deschide uşa salonului.

— Doamnă Ralston! Doamnă Ralston!

Mollie, care intră din salon, trece în spatele sofalei.

— Da, ce este? (Trotter a trântit uşa la loc şi se reazămă de ea). Păreţi foarte încântat de dumneavoastră. Aţi aflat ce doreaţi?

— Exact ce doream.

— Ştiţi cine-i asasinul?

— Ştiu.

— Cine?

— Dumneavoastră, doamnă Ralston, trebuia să-l cunoaşteţi demult.

— Eu?

— Dar aţi dat dovadă de o mare imprudenţă. Ascunzând adevărul de mine, aţi riscat să fiţi ucisă. Şi nu o singură dată.

— Nu vă înţeleg.

Trotter, pe un ton cum nu se poate mai firesc şi prietenos.

— Hai, doamnă Ralston. Nici noi, poliţiştii, n-om fi chiar atât de proşti. Din prima clipă mi-am dat seama că aveţi un amestec în cazul de la ferma Longridge. Aţi ştiut că doamna Boyle a fost judecătoarea căreia îi revenea cea mai mare răspundere. De fapt, cunoaşteţi absolut totul. De ce aţi tăcut atunci?

Mollie e din ce în ce mai tulburată:

— Nu înţeleg. Am vrut să uit… Să uit, spune şi se aşează pe sofa.

— Numele dumneavoastră de fată e Waring.

— Da.

— Iar Jimmy, băiatul care a murit, vă trimisese o scrisoare prin poştă? Scrisoarea cerea ajutor. Ajutor din partea unui om în care credea. Nu i-aţi răspuns niciodată.

— N-am putut. N-am primit-o.

— Ba aţi primit-o. Şi nu v-aţi sinchisit, spune el aproape îndurerat.

Mollie, cu faţa congestionată, aproape ţipând:

— Nu-i adevărat. Eram bolnavă. Făcusem pneumonie şi a trebuit să mă internez chiar în ziua aceea. Scrisoarea mi-a fost pusă la o parte, la şcoală. Abia câteva săptămâni mai târziu am găsit-o rătăcită printre alte scrisori puse acolo, într-o sală… Şi în tot timpul acesta băiatul aştepta un semn. Un cuvânt de al meu. Sunt sigură că mă aştepta, nădăjduind… Şi poate… Ce, poate, sigur, văzând că eu nu sosesc a renunţat să mai aştepte, încetând să mai spere… Ah, cum m-a urmărit, cum m-a chinuit de-atunci gândul ăsta… Cum m-a hăituit… Cum m-a biciuit… Poate, dacă nu mă îmbolnăveam… Poate, dacă aflam la vreme… Ah, e monstruos, e monstruos că asemenea lucruri sunt cu putinţă.

Trotter a urmărit-o tot timpul cu încordare, cu nervozitate şi ură abia stăpânite.

— Da, e monstruos, rosteşte el cu un glas îngroşat din cauza mâniei. Scoate un revolver din buzunar la vederea căruia Mollie, îngăimă, cu stupoare şi reproş:

— N-am ştiut că agenţii de stradă umblă înarmaţi. În Anglia legea interzice acest lucru… Agenţii., dar ridicând privirea spre el, îi vede expresia cumplită a feţei şi încremeneşte de groază.

— Agenţii… Dar eu nu-s poliţist. M-ai confundat tu pentru că te-am sunat de la un telefon public şi te-am anunţat că m-a trimis încoace comisarul. Firul l-am tăiat eu, cu mâna mea când am sosit, când am ajuns la uşa din faţă. Acum ştii cine-s. Georgie, fratele lui Jimmy.

— Ah! Şi priveşte febril în jur.

— Te sfătuiesc să nu strigi. Revolverul e încărcat, degetul meu e pe trăgaci… Aş vrea să-ţi mai spun câteva cuvinte. Îmi face plăcere mie. Continuă, apoi, simplu, aproape copilăros:

— Jimmy, fratele meu a murit. L-a omorât în bătăi ea, fiara. Au condamnat-o la închisoare. Dar închisoarea nu era o pedeapsă destul de aspră pentru ea. M-am jurat ca într-o bună zi, eu, la rândul meu, s-o omor. Şi m-am ţinut de cuvânt. Ieri, în pragul casei, când am sunat şi a venit să-mi deschidă, m-a recunoscut. Era îngrozită. Se aştepta. Ştia ce o aşteaptă. Am apucat să-i spun de ce o omor… „Când am să cresc, spunea Jimmy am să-i pedepsesc pe toţi”. Dar nici când creşti nu poţi să faci ce-ţi place. Deodată devine vesel: Îţi vin eu de hac şi ţie, imediat.

— Nu te sfătuiesc, spune ea cu forţa de convingere a deznădejdii. Apoi Trotter rosteşte cu o ciudă copilărească:

— Cineva mi-a ascuns schiurile. Dar dau eu de ele. Şi dacă nu dau, ce? Scap de aici, nu scap, tot una. Sunt obosit. M-am distrat prea mult. Numai uitându-mă la voi în timp ce-o făceam pe poliţaiul. Zău că eraţi caraghioşi.

Mollie nu-şi desprinde privirile de la el, e ca hipnotizată, cu toate acestea foarte atentă, urmărindu-i fiecare gest, gata să se apere:

— Împuşcătura are să-i atragă încoace pe toţi, încearcă ea, sugerându-i neşansa…

Trotter se destinde deodată, pare foarte degajat:

— Dar nici nu mă gândesc să te-mpuşc, spune el cu dezinvoltură şi studiază faţa stupefiată a femeii, şi începând să fluiere „Trei şoricei” se apropie încet de ea:

— Ultimul şoricel în capcana lui Georgie. Haţ! Există şi altă soluţie, nu-i nevoie de revolver, de zgomot… Aruncă brusc revolverul pe sofa, o trage pe Mollie spre el. Îi astupă gura, cu cealaltă mână o strânge de gât. Mollie se zbate cu disperare.

În arcada scărilor apar domnişoara Casewell şi maiorul Metcalf. Spre stupefacţia lui Mollie, domnişoara Casewell strigă:

— Georgie, Georgie, aminteşte-ţi de mine! Ţi-aduci aminte?! Adu-ţi aminte! Adu-ţi aminte de fermă… De câini… De câinii noştri Spot şi Plain!

Încă de la primele cuvinte ale ei Trotter a eliberat-o pe Mollie din strânsoare.

— Kathy?

— Da, Kathy. Acum îţi aduci aminte? Ţi-aduci?

Trotter o priveşte uluit:

— Kathy! Ce cauţi tu aici? De ce ai venit?

— M-am întors să te caut. Nu te-am recunoscut până nu te-am văzut cum te joci cu mâinile în păr. Obiceiul ăsta îl aveai şi când erai mic. Georgie, tu vii cu mine. Tu vii cu mine, repetă ea pe un ton dur, categoric.

— Unde?

Domnişoara Casewell îl priveşte îndelung, cu milă poate, cu blândeţea cu care se potolesc copiii.

— Nu-ţi fie teamă, Georgie. Mergem undeva unde să ai linişte… Şi ai să fii îngrijit şi n-ai să mai faci rău nimănui, îl ia de mână, urcă astfel amândoi treptele.

Metcalf a aprins între timp luminile şi privind spre scări, strigă:

— Ralston! Ralston! repetă el şi urcă scările după ceilalţi doi.

În hol apare cu faţa răvăşită Giles:

— Mollie, Mollie! Eşti teafără?

— Ah, Giles! Trotter… E nebun… Complet nebun…

— De ce nu mi-ai povestit niciodată?

— Am vrut să uit.

Metcalf coboară de la etaj, vine la cei doi şi explică:

— Domnişoara Casewell i-a dat un calmant care să-l adoarmă. Bine că s-a terminat. Mă temeam că o să izbutească şi a treia oară.

— Cum? Ştiaţi că nu l-a trimis poliţia, întreabă surprinsă Mollie.

— Din moment ce poliţia mă trimisese pe mine, trebuia măcar să bănui.

— Dumneavoastră? E uluit Giles.

— Da. Când s-a găsit în Culver Street agenda cu cele două adrese, ni s-a părut absolut necesar ca cineva să se deplaseze de urgenţă la conacul Monkswell. Am telefonat maiorului Metcalf care a acceptat pe loc să folosim numele dumisale. Apariţia sergentului Trotter m-a intrigat din prima clipă. Totuşi n-am putut proceda în consecinţă, decât atunci când d-ra Casewell, care l-a recunoscut târziu de tot, a venit să-mi ceară ajutor. Nici ea, însă, nu ştia că sunt de la poliţie.

Mollie şi Giles, aproape fără să-l asculte, au fost ocupaţi să dea la iveală pachetele cu care au venit la început.

— De la Londra, de ziua nunţii noastre, pentru tine, o pălărie, iradiază Giles.

— De fetru, închisă, ca s-o port cu un fular deschis. Poate ăsta pe care ţi l-am luat eu ţie.

Desfac pachetele. Râd amândoi, redescoperind bucuria uitată.

Metcalf pe acelaşi ton „de serviciu” ca mai înainte:

— Schiurile, am onoarea să vă raportez, le-am ascuns la dumneavoastră în pat.

Îşi ciocneşte milităreşte călcâile şi urcă la etaj.

Giles aşteptându-l să se mai depărteze, lui Mollie:

— Cu schiurile, am onoarea să-ţi raportez, i-am zărit adineaori fugind pe Paravicini şi Wren. Fiecare cu câte unul.

— Şi i-ai lăsat?

— Draga mea, din romanele poliţiste am învăţat că toţi suspecţii simpatici care nu-s dovediţi a fi criminali, sunt până la urmă inofensivi. Paravicini o fi învârtind şi el mica lui contrabandă. Ei şi? De ce există poliţie în Anglia? Dacă nu-i lăsam eu s-o şteargă, îi scăpa poliţia.

SFÂRŞIT

1 Hercule Poirot, detectivul favorit al Agathei Christie, a fost eroul victorios al atîtor mistere poliţiste istorisite de autoare încît mitul lui a ajuns cumva să-1 concureze pe cel al lui Scherlock Holmes.